

КОЛИЙН ЛИВИНГСТЪН НОЙ

chitanka.info

*Харе Кришна
Цигара мангара
тактика*

*Кришна Кришна
Евалата дашно
оф оф оф ооом
мани падме хум
оф оф оф ооом
Ейй.*

БЕЛЕЖКА НА ИЗДАТЕЛЯ:

В редакцията ни постъпи този ръкопис от К. Ливингстън. Тъй като познаваме Колийн Ливингстън и вече сме издали редица негови книги-игри, подписахме договор за издаването и на Ной. Какво беше нашето огорчение, когато разбрахме, че книгата-игра всъщност не е писана от Колийн Ливингстън, а от неговия зъл брат близник Коен Ливингстън. Явно, когато са се раждали, всичко добро и светло е наследил Колийн, а злото и тъмното е отишло при Коен. Нямаме друго обяснение защо иначе той би написал подобен пасквил, осмиващ вярата — най-святото нещо. Тази гротеска никога не би видяла бял свят, що зависи от нас, ако Коен Ливингстън не бе дошъл лично, и тъй като неимоверно много прилича на брат си, ние бяхме заблудени. Всъщност единствената разлика между двамата братя е бенката с форма на числото 666 на задника на Коен (не питайте как разбрахме за нея). Заблуди ни също и заглавието — Коен също като брат си показва интерес към библейските сюжети и герои и не сме очаквали никой друг да напише книга-игра, посветена на Ной. Книгите-игри по живота на Соломон, Самсон, Давид, папа Инокентий VII, Адам и Ева и на самия Спасител, написани от Колийн Ливингстън носят на читателя мир и светлина. Учат го на добро и любов, докато скверната книга-игра за Ной носи само омраза и е обвита в тъмнина.

С огромно извинение към нашите верни читатели и радатели за вярата.

Към епизод **1**.

ЕПІЗОДИ

1

Ной се излежава в шезлонга и мързеливо гледа как слънцето залязва. В едната си ръка държи запотена чаша с мартини. Няколко момичета по монокини се грижат за питието. Мислите му летят към световните проблеми — глад, войни и социална неправда, но полуголите женски тела наоколо не го оставят да се концентрира. Към него се приближава Мосох — любимият му внук.

— Едно шахче? — пита той и без да чака отговор вади дъската.

Внукът добре познава дядо си и след като нарежда фигурите, приготвя и наргилето. Така вече всичко е готово за играта. На класическото начало, Е4, Ной отговаря с С5 и около играчите веднага се събира групичка кибици, готови да продадат единия си бъбрек, само и само да видят красива сицилианска защита. Десетина хода по-късно Ной доволно смуква от наргилето, защото слонът на Мосох е в затруднена позиция. Оказва се обаче, че внукът му мисли няколко хода напред — слонът е преднамерено пожертван, но царят на Ной е впримчен в смъртоносна клопка и Ной губи партията. С един замах той събаря фигурите от игралното поле и започва да псува Мосох на баба.

— Ама дядо...

— Няма, ама — мръци се Ной. — Махай се и да не ми се мяркаш пред очите!

Мосох едва се сдържа да не се разплаче, а зяпачите се разотиват на пръсти.

Билките в наргилето лека-полека успокояват Ной и той задрямва кротичко, докато нощта бавно слиза на плажа.

— НОЙ, СВЕТАТ СЕ Е ЗАПЪТИЛ КЪМ ГИБЕЛ — някакъв глас говори сякаш директно в главата му. — МАЛЦИНА ПРАВЕДНИ ЩЕ БЪДАТ СПАСЕНИ. ПРЕДУПРЕДИЛ СЪМ УТНАПИЩИМ, ГУН, ДЕВКАЛИОН, МАНУ И ОЩЕ НЯКОЛКО ДОВЕРЕНИ ЛЮДЕ, НО РЕШИХ ДА ДАМ ШАНС И НА ТЕБ. ПОПРАВИ СЕ, СПРИ ТОЗИ БЕЗПЪТЕН ЖИВОТ И ЗАПОЧНИ ДА СТРОИШ КОРАБ, В КОЙТО ДА СЕ ПРИЮТИШ ЗАЕДНО СЪС СЕМЕЙСТВОТО, ДОКАТО ТРАЕ ПОТОПА. А СЪС СЕБЕ СИ ВЗЕМИ И ПО ЕДИН ЧИФТ ОТ ВСИЧКИ ЖИВИ СЪЩЕСТВА, ЗА ДА ПРОДЪЛЖАТ ЖИВОТА НА ЗЕМЯТА.

Ной се стряска и пада от шезлонга. И друг път е чувал и виждал какво ли не, като се напие, но никога толкова истински глас. Дали пък да не приеме съвета на сериозно и да построи кораб — премини на **3**, или пък да се опита да преживее катаклизмите скрит в бункер на **16**. А може и да продължи с разгулния живот на **2**.

След кратък размисъл Ной решава, че може да продължи в същия *dolce far niente* стил. Все пак гласовете в главата му звучат притеснително, затова решава да намали някои субстанции, с които злоупотребява. Но чак пък да строи кораби или да се завира в бункери му се вижда прекалено. Лятото едва е настъпило и се очертават прекрасни дни, без бури и потоци на хоризонта.

Някои от приятелите му робуват на класиката жени и вино, вино и жени, но в тези жеги Ной решава да пробва нещо различно. Новата максима е диня с мастика, мастика с диня. Няколко дена след като е достигнал до божествената комбинация обаче дините свършват. Ной преравя отчаяно всички хладилници, но не намира пукната диня. И в склада няма! Мосох усеща удобен момент да придобие отново статут на любим внук и се отправя на кратко пътешествие, от което се завръща без жадуваните дини. За сметка на това, в съседния оазис е намерил десетина литра мента без бандерол, а новото питие се услажда на Ной.

На хоризонта се заоблачава. А Хам през половин час идва да докладва на баща си, че тъмни облаци са надвиснали над империята. Някъде на четвъртото или петото идване на Ной му писва, махва с ръка и промърморва: „Голям дъжд ще ни пере“ — след което продължава да изследва обстойно съдържанието на чашата. След всяка глътка облаци покриват все по-голяма част от небето, а когато и последното късче синева изчезва, заплющява пороен дъжд. С надебелял език Ной подвиква на момичетата за зелена чорба, но те, предусетили бурята, вече са изчезнали някъде. Макар и преплитащ краката, Ной може да пробва да забие към пещерите — 7 или пък, вместо да се бори с водата, да се отпусне, и — накъдето го отнесе — 8.

3

Щом работата е стигнала до ГЛАСОВЕ в главата, Ной май ще трябва да им се подчини. Затова още щом отваря очи, мисълта, че ще строи кораб напирва в главата му. Но как може да построи кораб, като няма никакъв дървен материал на стотици километри от дома му? Не желае ли невъзможното от него Бог?

В този момент земята се разтриса и започва да се разпуква. Струйки вода бликват от процепите, сетне прерастват в цели фонтани, които напояват пресъхналата почва. Втори трус и гъвкави фиданки извиват снага към небето, разрастват се и на ширина, и докато Ной се опомни, пред очите му се появява вековна букова гора. Аромат на зеленина изпълва въздуха и птичките чуруликат весели песни.

Ной се свлича на колене, вдига ръце към небето и промълвява със страхопочитание:

— О всемогъщи Боже на небесата и земята! Благодаря ти, но не можеше ли направо да направиш кораб?

Отговор не идва, та Ной се надига, поизтупва се и се връща на важния в момента въпрос — да построи кораб. Кораб — ясно, но какъв ли да е този кораб? С теслата и вълшебната думичка „мамата“ няма кораб, който да не може да бъде построен. „И все пак“, мисли си Ной, „не би било зле да знам предварително с какво ще се захващам.“ Такова важно решение обаче не може да бъде взето на гладно, затова след обилна закуска, преливаща в скромен обяд, някъде към ранния следобед Ной се оттегля на кратка и заслужена дрямка.

Дали от преяждането или от нещо друго, но следобедният сън се проточва до следващата сутрин. За сметка на това, Ной си спомня съвсем отчетливо какво е сънувал.

Огромни вълни заливат земята, а от небето се изсипват потоци вода и носят гибел на всяко живо същество. Само морските обитатели са пощадени от потопа. Но какво е това — наред с ято скатове на дъното на морето, Ной съзира кораб, издялан сякаш от човешка ръка. Що за кораб е това, уж потънал на дъното на океана, а все още плува. Издига се все по-нагоре и по-нагоре, докато излиза на повърхността.

Там вълните го подхващат и подхвърлят, и подмятат. Сякаш напук на тях, корабът се извисява високо в небесата и се скрива в облаците.

Ной се събужда облян в студена пот. Пророчески сън ли е това? И ако е така, какъв кораб трябва да построи? Въздушен ли да бъде той — **4**, подводен — **5**, или пък нормален кораб — **6**? В този миг мислите му се проясняват и отърсил се от булото на съня, се замисля за една авангардна възможност — космически кораб — **56**.

Какво пък, ако ще е кораб, поне да може да лети, мисли си Ной и хваща теслата в грубата си мазолеста длан. Въпреки че не разбира нищо от въздухоплаване, сякаш някаква чудна сила насочва ръцете му и за няма и седмица чисто нов въздушен кораб издига снага на плажа. Соларни панели затоплят въздуха за балона, привързан с леки въжета за корпуса, а четирите чифта гребла са от олекотен титан, така че мързеливите му синове и снахи да помагат, ако има нужда от по-висока скорост. В задната част пък се намира гордостта на Ной — реверсивен винт, позволяващ на кораба да маневрира както напред, така и назад.

Ще го кръстя „Хала“, мисли си Ной, докато разбива празна бутилка от шампанско в кърмата му. Така де, няма да хаби пълна бутилка за глупости я, след което разрешава на Мосох да наплеска кораба с луминесцентна боя. Два часа по-късно Ной вече хърка, а внукът му довършва надписа с прецизност на хирург, болен от Паркинсон.

На следващата сутрин Ной натоварва домочадието и отлита. Корабът се издига, но уви, липсва попътен вятър. Всъщност липсва и насрещен вятър. Ветровете са се уморили да се гонят край нощните кладни и този ден са си дали почивка. Налага се Хам, Сим и Яфет барабар с булките им да си плюят на ръцете и да наблегнат на веслата. Скоро булките догонват съпрузите си по многоетажност на изказваните мнения.

Компанията се носи над безбрежния океан, слънцето пече, летящите рибки се дивят на чудния кораб, а Яфет ругае, защото са му излезли пришки на ръцете. Идилия. Както се оказва обаче, това е затишие пред буря. И то каква! Внезапен порив на вятъра завърта кораба, а облаците, доскоро тъй далечни, започват да се стъстяват над нашите герои. Няколко минути по-късно светкавици раздират небето с огнените си езици, а корабът е повлечен нанякъде със свръхзвукова скорост. Уплашеният Ной успява да се скрие в каютата си, докато останалата част от домочадието се свира в камбуза.

Дни наред корабът се носи безпризорен, докато бурята утихне. На север се провижда земя, така че Ной застава на руля и не след дълго корабът акостира на равна поляна.

Мосох отива да разузнае ситуацията и когато се завръща, разказва някаква странна история за свят, в който живеят хора и орки в постоянна вражда помежду си. Само за два часа е получил няколко предложения да помогне и на едните и на другите в търсене на легендарното драконово яйце, което ще обърне войната.

Сега всичко е в ръцете на Ной. Може да се опита да помогне на хората на **9** или пък на орките на **10**. А може и да запази неутралитет и да си джитка насам-натам из тази странна земя, докато намери подходящо местенце да се засели — **17**.

Няколко капки цопват на носа на Ной. „Задава се!“, мисли си той и отправя взор към слънчевото небе, където няма къорав облак. После поглежда отново към облака в чашата си и осъзнава, че се е припотил. Той пребърсва морно чело и се заема да домъкне и втората дъска за строежа на подводницата, но първо отпива сериозна глътка за отскок.

Тъкмо когато почти е успял да домъкне дъската по пясъчния плаж, усеща силна и рязка болка в ходилото си.

— Внимавай къде стъпваш! — сопва му се Рачо Капитана.

— Ъ? — пита Ной.

— Виждал ли си едно таласъмче? — отвърща ракът.

— Ъ!? — откликва Ной.

— Уфф, както и да е — пояснява Рачо Капитана. — Защо строиш надводница?

— Не е вярно, строя подводница.

— Човек, това си е надводница, откъдето и да го погледнеш — възразява ракът и я поглежда изотдолу.

Ной се почесва по носа, а Рачо Капитана премества черната превръзка на дясното си око, защото лявото се е уморило.

— Виж, хващай се да ми помагаш — започва Ной. — Когато е готова подводницата, ще ти намерим женска рачка и така ще спасим вашия вид от идващото наводнение.

— Човек, ние сме раци, живеем във водата — контрира Рачо Капитана, но все пак след споменаването на женска видимо се оживява и започва да помага.

По някое време те са построили нещо като нож, нещо като цвете, изобщо като нищо на света. Ракът прави няколко крачки встрани и пита:

— Ей, хомо сапиенс, нямаш ли ром, какви са тия мастики и истории, ние капитани ли сме или алкохолици?

Ной много сериозно се е замислил по този въпрос, когато морето изхвърля една акула и каса ром.

— Помогнете ми! — моли акулата и изпада в алкохолен делириум.

Ной и ракът се заемат да ѝ помагат, но бутилките са доста и в един момент от юг долита ято бобри.

— Ией, построили са бент! — възкликват бобрите, сочейки към подводницата-надводница-бент. — Може ли да го вземем?

— Неееее, помогнете ми! — вика акулата, която за момент е дошла в съзнание и отново припада.

Ами сега? Дали Ной да помогне на акулата на епизод **21** или да даде нещото като нищо на бобрите на **22**.

„Класиката си е класика“, мисли си Ной, затова решава да следва старозаветната легенда и въоръжен с тесла, пирони, бинт, йод и вълшебната думичка „мамата“ започва да строи кораб. Реже, чука, пили, изпотрошава си пръстите на ръцете и скъсва нервите на близките си, но за сметка на това, от ден на ден корабът придобива все по-внушителен вид и десетина дни по-късно гигантският му корпус издига гордо снага насред пустинята.

Ще го кръстя „Титаник“, решава Ной, разбивайки празна бутилка от шампанско в кърмата. Така де, няма да хаби пълна бутилка за глупости я, след което разрешава на Мосох да наплеска кораба с луминесцентна боя. Два часа по-късно Ной вече хърка, а внукът му довършва надписа с прецизност на хирург, болен от Паркинсон.

На следващото утро Ноевица разбутва мъжа си да става, защото имал някаква работа, но тежкият махмурлук задържа домовладиката в кревата докъм икиндия. От дълбокия сън го изтръгва басово тръбене, но Ной просто се обръща на другата страна и продължава да похърква. Двата слона, които са леко подранили, се споглеждат и го обливат с вода. Псувайки и плюейки, Ной се затътря към кораба и започва да разпределя животните по местата им.

Животните пристигат, но все пак Ной се изхитрява да си проверява от време на време фейсбука и между новата песен на Криско и дупето на Дженифър Лопес вижда, че динозаврите му предлагат приятелство.

Изборът може би е съдбоносен — ще приеме ли Ной тяхното приятелство на епизод **11** или ще го игнорира на **12**.

Ахмак лозе копае, юнак вино пие, мисли си Ной и тъй като се числи към юнаците, решава, че копането не е за него и се спасява към планината. Ноевица вече окончателно е решила, че мъжът ѝ е тотално хахо и отказва да го последва, а заедно с нея остават и другите членове на семейството. Неговата надежда — Мосох се е запилял нанякъде (злите езици твърдят, че са го засичали в най-вътрешната одая на близкия кервансарай, в преследване на ориенталски танцюрки с бисерчета на пъпа). Така Ной остава да си пее самотен под дъжда, който засега само преръмва. В момента, в който Ной се приютява в топла, закътана пещерка обаче, небесните порти се отварят и водната стихия заплашва да удави всичко живо. Светкавиците, гонещи се над морето, допълват пейзажа.

Гледката е величествена, но на третия ден виното свършва. Доверявайки се на древните легенди, Ной решава да изследва пещерите в търсене на закопаното от прапрапрадядо му съкровище. Според преданията, човекът скрил някъде из тези пещери стотина литра червено винце, да не му го изпият синовете, а после забравил къде. Алцхаймер не прощава никому, така е то.

Вътрешният глас повежда Ной към едно закътано разклонение. Не след дълго проговаря в главата му:

— Копай тук.

Ной не е човек, който би спорил с вътрешния си глас, затова започва да копае с ножчето си „Барлоу“ и съвсем скоро острието се удря в дървен капак. Ной вади сандъка и го отваря с треперещи ръце.

— А стига бе! Арменски коняк! — не вярва на очите си вътрешният глас.

Ной обаче вярва на небцето си и отдава дължимото на находката. Половин бутилка по-късно се клатушка из пещерата и сякаш насън вижда пред себе си три врати:

Ако избереш лявата врата, в лес дълбок ще се озовеш и много приключения ще изживееш на епизод **40**.

Ако избереш средната врата, в битки безброй ще участваш на епизод **39**.

Ако избереш дясната врата, главата ще си загубиш на епизод **200** от „Самсон“.

Избирай мъдро!

Огромни черни облаци надвисват над света. Бурята застига Ной за броени секунди — само допреди миг небето е синьо, а в следващия момент потоци вода го заливат отвсякъде, блъскат го и се мъчат да го удавят.

Ной е запознат с великата тайна на Водата, така че се оставя на стихията. Знае, че почти две трети от тялото му се състои от вода, така че няма как да се удави, ако си спомни как да живее в мир с нея. Мощни талози го повличат и неусетно той се озовава в океана. Дори и там нашият герой не губи своето спокойствие — напротив, обръща се по гръб и запява химни в прослава на Създателя.

Проблем с питейната вода няма, тъй като дъждът продължава да вали безспирно, а прехраната му също е осигурена — всяка сутрин Ной намира в ръцете си шепичка сланутък и кофичка обезмаслено кисело мляко. Или химните се харесват на Шефа, или той иска да му запуши устата поне за малко.

Най-тежко понася скуката, но неусетно и бързо настъпва часът, в който облаци се поразсейват, и Ной съзира в далечината стълб от светлина. В първия момент си мисли, че това е бензиностанция OMV, но после се досеща, че двигателите с вътрешно горене още не са изобретени и решава, че това е някое непознато до момента проявление на Бога. Докато мисли, течението се разделя на две — едната част се насочва към въпросния лъч, а другата води към място, където морето ври и кипи.

Ной е изправен пред тежък избор — дали да се остави на водовъртежа, въпреки че е чувал легенди за кораби, минали през подобни въртопи и изгубили половината си армии, на епизод [19](#), или пък да се насочи към светлината на [18](#).

След завръщането на Мосох Ной свиква семеен съвет, за да решат заплетеното положение, в което са попаднали. Децата му го раздават айляк и предпочитат да хвърлят котва край най-близкия плаж, а благоверната му съпруга Емзара го втрещява с предложението да ударят едно рамо на орките. Единствено Мосох подкрепя Ной за благородното решение да се помогне на хората в нужда.

„Хала“ се устремява към белия проход, където след тридневно лутане Мосох открива място за кацане — почти невидима скална площадка зад тесен процеп. С приземяването си корабът размазва уплашен орк, явно назначен за съгледвач. Групичката нахлува в пещерата с бойни възгласи като подивели фенове на Manowar, а тримата окъсани гоблини, пазещи яйцето, не могат да ги спрат. След кратка схватка плячката е натоварена на „Хала“. Въздушният кораб с грозен надпис „Змеят Шого“, който препречва процепа обаче, може да се окаже пречка...

„Змеят Шого“ е три пъти по-голям от „Хала“, а екипажът от стотина парцаливи орки с нащърбени оръжия изглежда зловещ. Но вярата в сърцето на Ной му помага да запази самообладание. Използвайки маневреността на „Хала“, те се издигат над вражеския кораб, след което изсипват върху него горящите въглени от наргилето на Ной. Последвалата експлозия потвърждава правилото, че не е добра идея да имаш кодова дума „Водород“ и някой да ти подпали кораба.

Завръщат се в Белия град, а хора и елфи ги благославят и пеят вдъхновени химни в тяхна чест. Два дена по-късно от яйцето се излюпва най-прекрасното драконче на света. Ной го храни с козе мляко и малини, а малкият Глаурунг върви по петите му като пале и двамата явно не могат един без друг. Драконите отдавна са записани в Червената книга, затова не е чудно, че от Зелената партия на елфите настояват Ной да им предаде животинката, за да го отгледат в резерват. По принцип нищо на света не би накарало Ной да преговаря с екотерористите, но това е, преди да срещне червенокосата, спираща дъха Тауриел. Елфическата девица воин по принцип си пада по

джуджета, но в края на краищата и Ной е брадат, а всеки елф предпочита орел в ръката пред врабче под планината.

Ной отново е изправен пред тежък избор — дали да остане верен на любовта си към Глаурунг и да го отгледа сам на епизод [28](#), или да види как ще му се развие животът, след като пристане на Тауриел на [29](#).

След завръщането на Мосох Ной свиква семеен съвет, за да решат заплетеното положение, в което са попаднали. Децата му го раздават айляк и предпочитат да хвърлят котва край най-близкия плаж, а Мосох го втрещява с предложението да ударят едно рамо на хората. Единствено благоверната му съпруга Емзара подкрепя Ной за благородното решение да се помогне на орките в нужда.

„Хала“ се устремява към белия проход, където след тридневно лутане Мосох открива място за кацане — почти невидима скална площадка зад тесен процеп. С приземяването си корабът размазва уплашен пейзаж, явно назначен за съгледвач. Групичката нахлува в пещерата с бойни възгласи като подивели фенове на Manowar, а тримата бронирани мечоносци пазещи яйцето не могат да ги спрат. След кратка схватка плячката е натоварена на „Хала“. Въздушният кораб с красив надпис „Queen Catherine Ironfist“, който препречва процепа обаче, може да се окаже пречка...

„Queen Catherine Ironfist“ е три пъти по-голям от „Хала“, а екипажът от стотина лъконосци, пиконосци и зелоти изглежда решен на всичко да вземе яйцето. Но вярата в сърцето на Ной му помага да запази самообладание. Използвайки маневреността на „Хала“ се издигат над вражеския кораб, след което изсипват върху него горящите въглени от наргилето на Ной. Последвалата експлозия потвърждава правилото, че не е добра идея да имаш кодова дума „Водород“ и някой да ти подпали кораба.

Завръщат се в Мордор, а орки, гоблини и зли духове ги сквернославят и пеят мрачни химни в тяхна чест. Два дена по-късно от яйцето се излюпва най-грозноватото драконче на света. Ной го храни с вкиснато козе мляко и торни бръмбари, а малкият Глаурунг върви по петите му като пале и двамата очевидно не могат един без друг. Това е последният дракон на земята и Ной е решен да си го отгледа, воден от носталгични спомени за първото си коте. Но покрай дракона около него се заформя цяла менажерия и Ной е принуден да отделя внимание не само на Глаурунг, но и на четирите костенурки с ренесансови

имена, на плъха, на двете таралежчета, на кравата Сенга и на още една камара животинчета. Някъде по това време в ръцете му попада подвързаната с изкуствена кожа „Мекромнимокон“ — книга с магии за баланс и сливане с природата и така животът на Ной отново е на кръстопът. Може да се задълбочи в магията и заедно с целия си зоопарк да премине на епизод **31**, или да се посвети на Глаурунг на **28**.

Леко разсеяно Ной цъква отметката, приема приятелството на динозаврите и продължава да дирижира запълването на кораба — носорозите вляво от борда, хипопотамите вдясно. Тревопасните в трюма, хищниците на централната палуба, маймуните по мачтите — Ной размахва жезъла си като фон Караян, а животните се настаняват на кораба, изпълнявайки красива симфония — феерия от пъстри цветове, звуци и аромати. „Мммм, може би трябваше да изобретя химическите тоалетни преди да настаня цялата тази сган на прекрасния си кораб“, преминава през главата на Ной.

Не след дълго всяко кътче на кораба е запълнено с различни гадина и всички са готови за потегляне. Единственото, което спира „Титаник“ да отплава, е фактът, че най-близкото море е на стотици километри разстояние. Слънцето все така сърдито пече, но самотното бяло облаче, което се появява на хоризонта загатва за потопа, който предстои. В този момент пристигат и динозаврите.

Оказва се, че големите гущери са изтълкували фейсбук приятелството като покана да се качат на кораба. Е, малко ще се прецака еволюционната теория, но какво пък, може и да се качат. Изборът е в твои ръце, читателю. На кораба няма място за всички, затова трябва да решиш следващия си ход. Можеш да изхвърлиш комарите и бъдещите поколения да те благославят — мини на [13](#). От друга страна, никсите са потенциална заплаха — не си забравил как зайците причиниха екологична катастрофа в Австралия през 18-ти век, а никсите се плодят по-бързо и от тях. Ако мислиш, че можеш да минеш без никси, отиди на [14](#). И, разбира се, верен на принципа Мо може да не качиш динозаврите на епизод [15](#).

„Не помня да има динозаври в библията“ — мисли си Ной и пропуска отправеното предложение.

На другия ден обаче хипопотамите, на път към кораба, срещат групичка бронтозаври и между старейшините им протича следният къс, но съдържателен разговор:

— Здравсти, хипо.

— Здравсти, кроко. Тъъ, Бронти, искам да кажа.

— Как си?

— Добре, отиваме към кораба.

— Какъв кораб?

— Е как какъв, Ной не ви ли прие приятелството?

— Във фейсбук ли, не.

— Еее, кофти.

Премини на [57](#).

Ной може да изглежда като изпаднал алкохолик, но всъщност е много начетен — в библиотеката му се намират събраните съчинения на Коелю, както и пълно издание на творбите на Букай. Нормално за човек, който се зарибява с манекенки всъщност. В една от любимите си книги е подчертал с червен маркер следната мисъл на Далай Лама: „Ако мислиш, че си твърде малък, за да си от значение, опитай да спиш с комар в стаята“, което в комплект със заплашително изглеждащите динозаври предрешава съдбата на комарите.

Корабът си плава, дъждът си вали кротко и напоително цяла неделя, а домочадието сънува как, като свърши тоя потоп, ще заселят наново цялата земя, ще засеят плодородните ниви със златна пшеница, а на обяд ще поседнат под крушата, ще хапнат сладко хляб и лучец и после пак „Дий, Дино, дий!“.

Синоптиците предсказват ясен месец над смълчаното море само след три дена и мечтите изглеждат нереално близко, когато започват проблемите на борда. Първо смагсовете са се загубили някъде, но Ной успява да ги намери свити в ъгъла с помощта на пенснето си. Явно дъждовете не им се отразяват добре. После пък куилите губят апетит, стават унили и апатични — липсата на слънчева светлина ги депресира. Но това са бели кахъри, защото никсите се размножават неимоверно бързо и заплашват да прецакат тотално биологичното равновесие. Двете никси, които Ной е натоварил на борда, са станали три още на втория ден. На третия вече са пет, а после — осем. Огледът в края на втората седмица показва, че животните са станали 987, и корабът се пръска по шевовете.

— Хиляда петстотин деветдесет и седем — провиква се Мосох гордо.

— Какво 1597? — пита Ной стреснат.

— Утре ще имаме 1597 никси. Открих закономерност!

— Откривател — първа го по главата Ной. — А кой ще им чисти и с какво ще ги храним? Казвам ти, още само една никса и всичко отива по дяволите.

И наистина на следващата сутрин корабът потъва, не издържал свръхтовара. Ето защо на света няма нито динозаври, нито куилове, нито смагсове, нито пък никси.

КРАЙ.

Ной се насочва към малките косматковци и им обяснява как стоят нещата, след което ги моли най-учтиво да напуснат кораба. Последвалото отеква дълги години в нощните му кошмари. Мъничка никса се качва на рамото му и започва дълга тирада, в която са намесени правата на малцинствата, Червената книга, съдът в Страсбург, международният трибунал в Хага и двата килограма фъстъци, които слоновете са им свили. Накрая Ной целият се е изпотил от притеснение и е принуден да разкара някой друг от кораба: комарите на **13** или динозаврите на **15**.

Оттогава останала поговорката: „Не е лесно да си никса“.

Ной се замисля. От една страна, корабът вече е претъпкан, от друга — поканата във фейсбук, отправена от огромните млекопитаещи, не значи непременно място на кораба за тях, а от трета — Ной не иска да вижда съобщения от рода на „Buffer overflow“ ако наруши основните принципи на опашката. Ето защо вдига трапа и нарежда отплаване.

Премини на [57](#).

Ной се изправя с тромави движения от земята, изтупва нервно пясъка от хавайската си риза и се оглежда наоколо. Дали гласът му е говорил истината?!? И друг път е имал подобни съмнения, но този път решава да повярва. От малък се страхува силно от водата и често сънува как се дави и потъва дълбоко в морската бездна. По едно време е опитвал да преодолее страха с помощта на водолазен костюм, подарен му от египетския фараон, гмуркайки се на дълбоко няколко пъти, но, уви, напразно. Все пак понякога, когато е позамаян от виното, влиза до кръста във водата и пее песни с нецензурно съдържание. Според анализаторите, именно разпуснатото поведение на Ной е последната капка, която прелива чашата на справедливия Божествен гняв и така настъпва Потопа.

Мозъчната дейност на Ной е усилена и в съзнанието му се очертават цели две идеи как би могъл да избави себе си и близките си от предстоящото бедствие. Наблизо е голямото му лозе, а почвата в него лесно се копае, тъй че нищо не му пречи да си изрови една землянка, един сигурен бункер, така да се каже, в който да се укрие. Ако това е твоят избор, премини на епизод **20**.

Вторият вариант е просто да си плюят на петите с цялото домашно и да побегнат към планината Арарат. Там от време оно има много сигурни и сухи пещери, в които могат да се подслонят. Ако решиш, че така е най-редно да постъпиш, отивай на епизод **7**.

След завръщането на Мосох Ной свиква семеен съвет, за да решат заплетеното положение, в което са попаднали. Благоверната му съпруга Емзара го втрещава с предложението да ударят едно рамо на орките, а Мосох подкрепя благородната идея да се помогне на хората в нужда. Децата му пък го раздават айляк и предпочитат да хвърлят котва край най-близкия плаж. Ной по природа е пацифист и след допитване до вълшебните билки, решава, че децата му са напълно прави, а златният пръстен, който Хам открива в една пещера малко преди потеглянето, приема като допълнителен знак, че не греши.

След няколко часа въздухоплаване „Хала“ намира своя тих пристан на недокоснато от човешка ръка местенце, където гората се спуска почти до морето. Семейството разпъва палатките и край лагерния огън звънват ситари, а дебелият глас на Ной подхваща песен за калугер и неговата среща с мъжка ламя. Идилията им е нарушена от крясъци, донасящи се от горичката:

— For the king, for the land, for the mountain!

Нови крясъци, този път от плажа се обаждат като ехо:

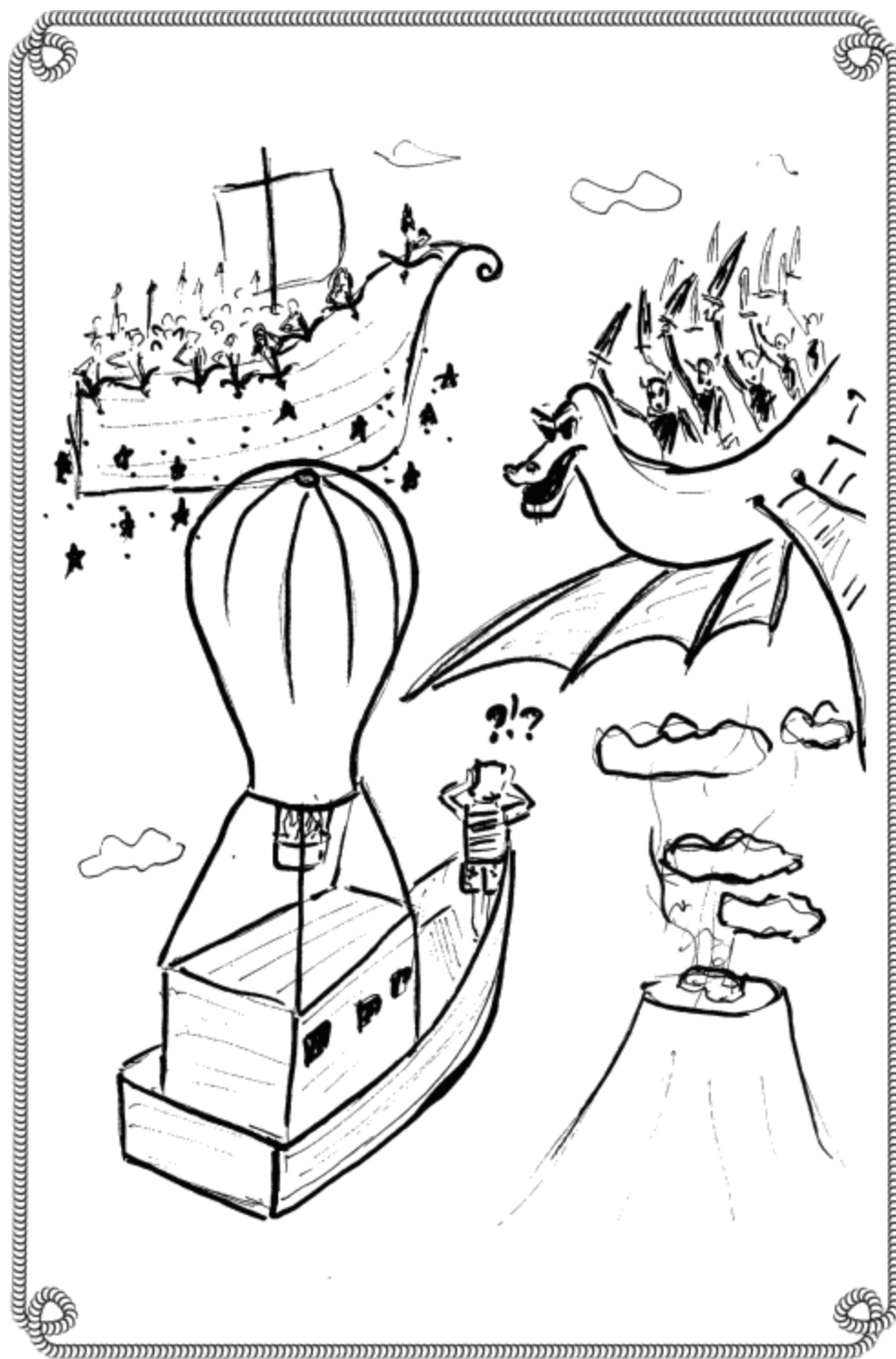
— For the apples with the worm inside!

Водени от принципа: Който не е с нас, е срещу нас! — хора и орки са обединили своите сили и ги атакуват, за да могат после да си воюват на спокойствие. Цялото семейство се спуска към „Хала“, вдигат платната и отлитат за нула време. Но радостта им е преждевременна — два въздушни кораба се впускат в шеметна надпревара кой пръв да ги докопа. „Queen Catherine Ironfist“ е три пъти по-голям от „Хала“, а екипажът от стотина лъконосци, пиконосци и зелоти изглежда решен на всичко да ги настигне. „Змеят Шого“ също е три пъти по-голям от „Хала“, а екипажът от стотина парцаливи орки с нацърбени оръжия изглежда зловец.

Корабите на врага са по-големи, но „Хала“ е по-бърз. Или поне докато екипажът е дееспособен. Фамилията гребе цяла нощ, но на сутринта виждат, че „Змеят Шого“ ги следва на половин палец разстояние, а „Queen Catherine Ironfist“ е направил маневра и се опитва

да ги пресрещне. Точно под тях все още действащ вулкан подсказва на Ной една шура идея. Дали пък да не метне пръстена, намерен от Хам, вътре на епизод [26](#) или да чака и да се надява на чудо на [27](#).

Ной продължава към светлината и тъй като тя го води, става неговата пътеводна светлина. Тропическата нощ бързо се спуска над океана и го завива с черно наметало.

— Сега и токът ако угасне — измърморва тихичко вътрешният глас на Ной, но той го сиктирдосва и продължава да плува към светещия лъч.

С периферното си зрение съзира някакво движение, обръща се бързо и изтръпва. Над водата се въртят две перки — малка и голяма. Под водата тече следният разговор:

— Намираме си човек и правим широк кръг около него. След това още един кръг и още един. Постепенно стесняваме кръговете и накрая атакуваме!

— Мамо, мамо — пита малкото акулче нетърпеливо — ама не може ли направо да го нападнем?

— Абе може, ама така ще трябва да го ядеш с лайната.

Ной не се паникьосва и изважда от раницата си комплекта за оцеляване в дивото. Той включва ножче „Барлоу“, литър дехидратиран диводородомоноксид, две порции космическа храна, тапи за уши, репелент против акули и пробит презерватив. С трескави движения Ной разсипва от репелента във водата. Малкото акулче подушва отвратно, завърта опашка и поема в обратна посока. Мама акула обаче страда от хроничен синусит и се стрелва към Ной. Все още спокоен, той стисва здраво ножчето и се приготвя за решителен бой.

— Роба! С нож!!! — възмущава се от обноските му акулата и също се оттегля.

Изненадите прииждат една след друга — едва-що е отблъснал атаките на хищниците, и над главата му се появява огромна летяща медуза. Ной може да види що за чудо е това добиче на 47 или пък да продължи към светлината на 46.

„Водовъртеж дясно на борд“, изкомандва сам себе си Ной, загребва с ръце, заплясква с крака и се насочва към опасното място. Вече и да иска, няма как да избяга, тъй като течението става толкова силно, че го повлича и засмуква. За миг губи съзнание и после разбира, че всъщност не потъва, а пропада във водата. Пропада толкова бавно, че успява да разгледа множеството интересни предмети, които го заобикалят — основно книги и географски карти, но има и един буркан с надпис „портокалово сладко“. Ной се пресяга към него, но не успява да го докопа, тъй като му се приспива. Тъкмо задрямва и ТРЯАААС — стоварва се върху купчина корали.

Някъде в далечината дрезгав глас измъчва стар шлагер:

*„One pill makes you larger
and one pill makes you small“,*

а ехото изкривява звука до неузнаваемост.

Ной се надига, все още замаян от случилото се, и се оглежда. Наоколо се виждат врати, но всички са заключени. Малка масичка привлича погледа му. На плата ѝ от тежко стъкло лежат три гъби — червена, лилава и резедава и лист от ученическа тетрадка с крив надпис „изяж ме“. Такива гъби Ной не е виждал, затова обръща листа от другата страна с надеждата да разбере нещо повече. Интуицията му не го подвежда — на гърба пише:

*Алени коси
страсти теменужени
брада зелена*

Коя гъба да изяде Ной? Червената ще го отнесе към епизод [23](#), резедавата — към [24](#), а лилавата — към [25](#).

Ной събира домочадието и ги пуска на тръстиката, а той отпива глътка Куба Либре, доволен от живота. Дупката, нарочена за основа на бункера, скоро е изкопана, но патриархът на рода не е доволен и кара работниците да я преместят няколко стъпки вляво. На четвъртото преместване тих ропот се понася към Ной, а на единайсетото избухва всенародна стачка. Всички напускат строителния обект, единствено Мосох остава верен на дядо си и продължава с безсмисления труд.

Тринадесетият опит най-сетне се оказва успешен и Ной харесва резултата. А и от гледна точка на Фън Шуй нещата изглеждат добре. И докато Ной мислено разделя изкопа на девет равни части, спазвайки повелите на Ба-Гуа квадрата, Мосох разсъждава на глас:

— Дотук добре, но оттук насетне? Къщите от слама са новият хит в Холандия, а там разбират от сушени треволяци. Дали пък да не си построим такъв бункер? От друга страна, всяко чудо за три дни, като нищо до някоя година и тази мода ще залезе и цената на квадрат ще падне рязко и ще ни прецака инвестициите. Най-здраво ще е с бетон. Обаче пък няма да е зелено. Може да си имаме проблеми с екотерористите и прелетните птици. Не че не продават и екобетон, ама знае ли човек. Май най-добре да заложим на класиката — дърво и пак дърво. Само дето за материал трябва да се обърнем към дървената мафия. Ох, дали да не е все пак слама. Или дърво? Бетон?

Монологът заплашва да се превърне в сериозен инфодъмп, затова читателю вземи решение какъв да бъде бункерът — дървен на епизод [48](#), сламен на [53](#), или бетонен на [50](#).

Самият Ной многократно е изпадал в подобни състояния и няма как да не удари едно рамо на брата по чашка. Той подхваща акулата под едната перка, а Рачо под другата и я затътрят към океана. Когато водата вече стига до шията на Ной, акулата се поосвества, хвърля няколко шепи вода върху озъбената си муцуна и се оригва.

— Благодаря приятели, сега се чувствам много по-добре. Обаче съм зверски гладна — и поглежда към Ной с томителен копнеж.

— Ама, ама... — заеква той — нали няма да ме ядеш, все пак аз те спасих.

— Ние те спасихме — додава и Рачо. — И ако си толкова гладна, да вървим към къщи. Има супа от водорасли, а освен това — ракия и бира, и водка, и ром, че даже и някое шише Тройной мисля, че се намира.

Акулата не чака втора покана, а очите на Ной вече светят от мисълта за толкова много пиячка и така групичката поема към дома на Рачо. Но знайно е, че човек предполага, а Бог разполага — не са изминали и половин километър, когато шарен надпис „Конкурс за красота“ привлича вниманието им.

— О, конкурс — изглежда се акулата. — Да отидем на красив конкурс по красота, където има красиви красоти.

Ной и Рачо я поглеждат с досада, но акулата се затръшква:

— Искам пък, искам пък, искам, искам... Там винаги има нещо младо, крехко и вкусно, да!

Да я зарежат ли да се тръшка така и да ходят към дома на Рачо да си допият на епизод [35](#) или все пак да мръднат към конкурса на [34](#)?

— Хубу, де, влачете! — казва Ной с досада.

И без това не му се строи подводница особено много (надводница пък изобщо).

Щастливите бобри започват да обикалят около двете дъски, търсейки най-удобния начин да ги преместят.

В това време Рачо Капитана се мъчи сам да избуца акулата в океана, но нещо не му се получава, предвид разликата в масите. Ной псува и отива да бутне акулата, защото му е писнало от анемичните опити на Рачо.

— Ей, човек, ти си гений направо! — цъка възхитен бобър откъм подводницата. — Как успя да ги вържеш толкова здраво?

— Пирони „Кавасаки“, няма измъкване — назидателно отвръща Ной. — К’во ще кажеш да работиш за нас? — обажда се след кратък размисъл друг бобър. — Бая кинти има в строителството на хидросъоръжения. Носят се легенди, че един колега е взел милиони само като консултант на някакъв камък.

— Абе, бентовете са тъпи — заключава трети. — Я по-добре да се бутнем в рекламата, там е на баницата мекото.

Повечето бобри го изглеждат кръвнишки (доколкото бобър може да гледа така нещо различно от дърво), но нищо не казват.

Дали Ной да отиде при бобрите, приемайки традиционния им начин на живот — епизод **32**, или да последва бобъра ренегат в рекламата — **33**.

Червената гъба ухае толкова примамливо, че Ной я схрусква на една хапка. Събитията след това се развиват главоломно. Тялото му пада на земята и смях — по детски чист и искрен — го изпълва. Ной отваря третото си око, АЗ-ът отлита през дупката и единственото, което остава, е този вълшебен смях. Реалността избледнява или пък напротив — прояснява се? Усеца как всичко губи своя смисъл, а връзките със света изтъняват и аха да се скъсат. В този миг чува звънък момински глас да го пита притеснено:

— Кой си ти?

— Ной син на Ламех, син на Матусал.

Това е нещото, което го връща! Ной отваря очи и съзира червенокоса девойка, по-красива дори от смъртта. Кой знае защо, през главата му профучават следните стихове:

*„Ако червените убийци мислят, че убиват
или убийството се мисли за такова
то кръговрата не познават те.“*

— Въпросът е обаче къде съм?

— В морското царство си, а аз съм Ариел — представя се девойката. Всъщност девойка само от кръста нагоре — прекрасното тяло след финия кръст вместо в добре оформено дупе се превръща в рибя опашка с перка. Ной е чувал за рокля с перка, но виж опашка с перка е нова дизайнерска концепция за него и както се е надигнал, отново се свлича на земята. Ариел сякаш само това чака и се сгушва в обятията му. Дебнейки в засада, от тъмнината се появява зеленобрада фигура: Тритон — бащата на Ариел и господар на морското царство.

— Ти оскверни дъщеря ми — избучава басовият му глас. — И наказанието за това е смърт. Но аз съм благороден и ще те пощадя ако я вземеш за жена.

Пред Ной няма много варианти — дали ще се ожени за Ариел на епизод **36**, или ще прояви висша форма на междувидов расизъм и ще я изостави, с надеждата някак да избегне смъртното наказание — **37**.

Зелената гъба, макар и най-малка, внушава на Ной да посегне към нея. Схрусква я на една хапка, след това плюе — още не е узряла. Времето забавя своя ход. В главата на Ной препускат гениални мисли и се повтарят, и се застигат в нескончаем кръговрат. От умопомрачението го вади басов глас:

— Кой си ти?

— Ной син на Ламех, син на Матусал.

Ной отваря очи и съзира зеленобрад гигант, стиснал тризъбец в мускулестата си десница. Кой знае защо, през главата му профучават следните стихове:

*„Зелена лавина,
зелена идея,
зелени сърцата
умират за нея.“*

— Въпросът е обаче къде съм?

— В морското царство си, а аз съм Тритон — представя се гигантът. — Религията ни повелява да посрещаме гостите с добре дошли, така че може да останеш колкото искаш.

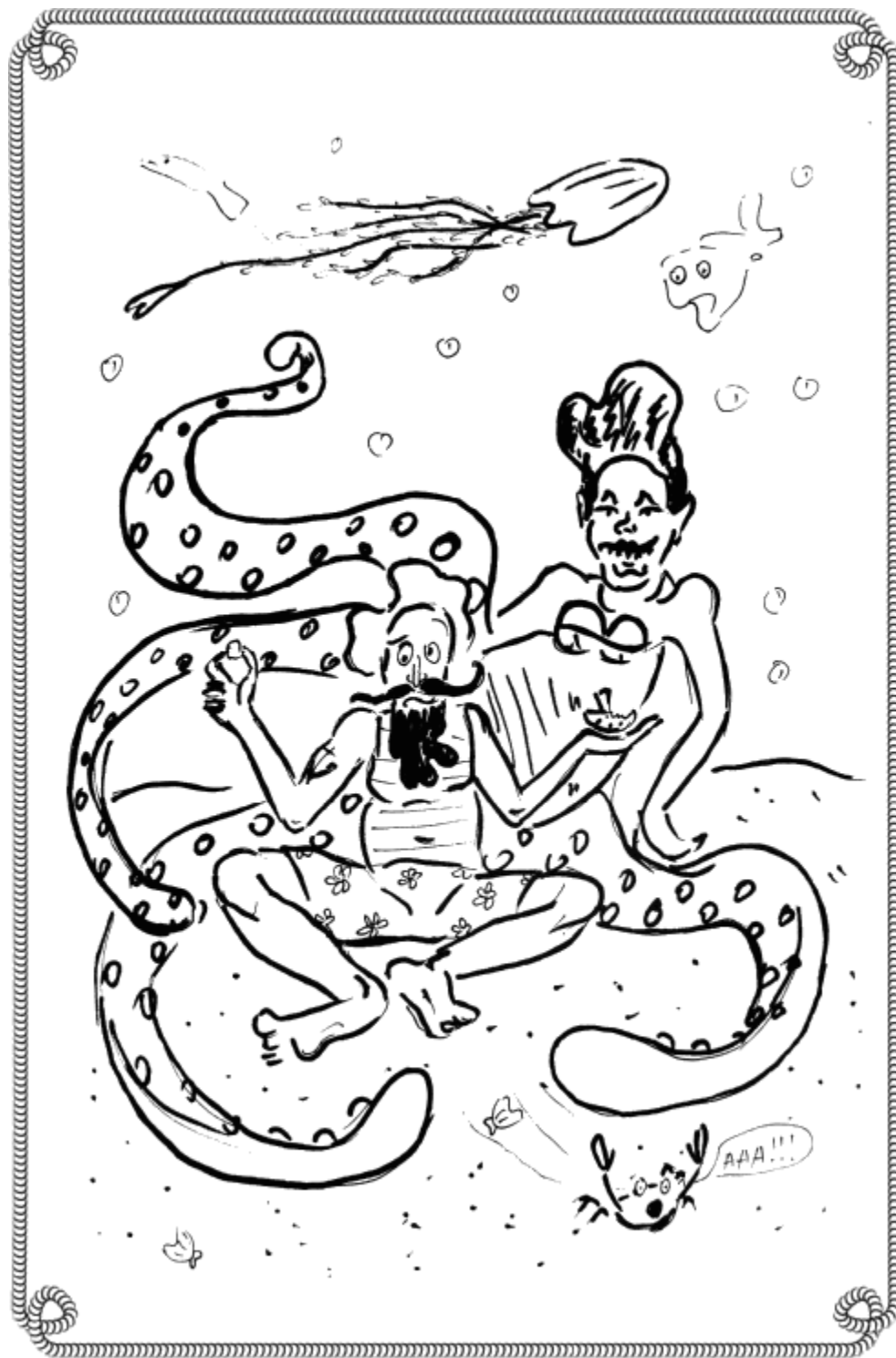
След което пляска с ръце и около тях с танцова стъпка се появяват забулени девойки, които ги отрупват с лакомства.

Животът в компанията на Тритон си тече тихо сред пищни угощения. Прекрасната червенокоса девойка, която се върти наоколо, допълнително наклонява везните към безсрочно гостуване. Мацката всъщност се оказва Ариел — дъщеря на любезния домакин. Тритон обаче си има своите планове и първоначалните намеци един ден се превръщат в ултиматум — Ной трябва или да вземе Ариел за своя законна съпруга, или го чака дълъг престой в тъмниците на замъка. А тъмниците на морските замъци са мнооого влажни.

Дали Ной да се ожени за Ариел на епизод **36**, или да предпочете по-лекия вариант, а именно — доживотен затвор на **38**.

Пурпурното е кралски цвят, а Ной е потомък на древните крале на Арнор, затова смело налапва лилавата гъба. Мека топлина се разлива по тялото му и енергийна вълна го облива от главата до петите. Исква му се да крещи, да пее, да танцува, да беснее и да се весели. Дали пък не е от пролетта?

— От гъбите е — отговаря на незададения въпрос чувствен алт.

Ной се обръща и съзира най-преlestното създание на света. Тя е с пъпчива лилава кожа, двойна брадичка, проскубана бяла коса и тресящи се сланини. Кой знае защо, през главата му профучават следните стихове:

*„Тази вечер Витоша е тъй загадъчна и нежна —
като теменужен остров в лунносребърни води“*

Ной потъва в очите на непознатата.

— Коя си ти? — пита я той с трепет.

— Урсула — усмихва се красавицата, разкривайки два реда развалени зъби.

Ной чувства, че с нея би могъл да стигне до края на света. Сякаш усетила мислите му, Урсула го хваща под ръка, двамата се качват на атомната ѝ подводница и потеглят към залеза.

Това би било удачното място да напишем КРАЙ, но след няколко разгорещени часа, Ной изпитва нужда да се качи на палубата и да си поеме глътка свеж въздух. И той диша и диша, и диша, докато от хипервентилацията му се завива свят и пада зад борда. Подводницата е все още наблизо и може да се опита да я настигне с плуване на епизод [49](#), но огромната летяща медуза над главата му също изглежда интересна и на епизод [47](#) Ной може да разбере повече за странното създание.

Точно когато Ной хвърля пръстена, отнякъде изскача уродливо същество и с викове „Безценното ми!“ го хваща във въздуха и пада с него във вулкана.

Орките изпадат в ступор и „Змеят Шого“ си дрейфува из въздуха, без никой да го управлява.

Хората осъзнават, че сега е удобният момент да си разчистят сметките и ги вземат на абордаж, а Ной от своя страна решава да се чупи. Фамилията заляга на греблата и след няколко дни корабът стига до далечна земя, обитавана от дребосьци с ръст на дечица от предучилищна възраст. На тях въобще не им пука как е свършил мачът между хората и орките, ето защо, семейството решава, че тук ще се живее добре. Особено когато реколтата е добра и има достатъчно бира и пушилист.

Цялата фамилия си изкопава дупка в земята и заживява в нея, но Ной спорадично се буди от кошмари, които му нашепват, че май щеше да е по-лесно да си построи бункер в лозето, вместо да обикаля половината земя и да преживява толкова много опасни приключения, за да се озове пак под земята.

С времето кошмарите се засилват, а към тях се прибавят и копнежи по непознати земи. Към тях потеглят кораби, огрени от утринното слънце с издути от попътния вятър платна, а ангелски гласове пеят:

*„And if your head explodes with dark forebodings too
I'll see you on the dark side of the moon.“*

Един ден Ной не издържа: прави основен ремонт на „Хала“ и потегля да търси щастието си. Накрая достига Луната, но след като установява, че там няма атмосфера, се връща обратно.

— Щастието не е в това да достигнеш мечтата си, а в това да я преследваш — заключава вътрешният му глас.

КРАЙ

Ной се обръща към Бог с молитва да сътвори чудо, но твърде много грехове е натрупал напоследък и не му се отваря парашутът. „Хала“ е атакувана от двете страни и цялото семейство полита зад борда. Предсмъртните вопли на Ной отекват във всички познати вселени: „Как може да се обърне посоката на ентропията“.

Въпросът достига и до Мултивак и той му отделя цялата си изчислителна мощ, всичките си свободни ресурси, но безуспешно. Проблемът няма решение, поне не и според текущите възможности на компютъра. Но Мултивак е самообучаващ се интелект, а милионите години не значат нищо за него. Слънца угасват и свръхнови избухват, а той продължава да се развива и да търси отговора. Накрая и този момент настъпва. Отвъд времето и пространството Мултивак изрича сакралните слова:

— Да бъде светлина!

И биде светлина...

* * *

Човечеството е създадено наново и повтаря грешките на предците си. Един прекрасен слънчев ден Ной се излежава на плажа, когато чува в главата си глас...

КРАЙ

— Глаурунг, донеси — командва Ной и мята пръчка към небето.

Звярът застава на задни лапи и започва да скимти.

— Ех, Глаурунг, Глаурунг, прост си беше, прост ще си останеш — ядосва се Ной и го цапва по носа.

Дракончето се свива на кълбо и започва да скимти още по-силно.

— Нищо ти няма де, съвсем леко те пернах — успокоява го Ной, дава му захарче и мирът е възстановен.

Няколко месеца по-късно се вижда, че дресировката няма да я бъде — Глаурунг не може да се научи нито да носи пръчки, нито да се преструва на умрял, нито да танцува гангнам стайл.

Тогава двамата с Ной тръгват по света. Помагат на една еднорога да победи Червеният бик и на едно малко момченце да достигне родната си планета. Бият се рамо до рамо с бунтовниците срещу тайнствените Риарони и Силата под ръководството мъдро на създание зелено овладяват. Изпълняват пионерски поръчения заедно с Тимур и неговата команда. Разказват приказки по телефона за бедните италиански деца. Преживяват хиляди вълнуващи приключения. Изобщо живот си живеят.

И ако днес видите човек и дракон някъде по пътя, то това са или Ной и Глаурунг или Бастиан и неговият Дракон на щастието.

КРАЙ

Червенокосата елфка има някаква мистична сила над Ной и успява да го убеди да заживеят заедно. Първоначално обитават Фангорнския лес, но един ден Тауриел среща Джил и Доркас — приятелки от колежа. От дума на дума се разбират да ги посетят. Мацките живеят в имението на Джубал, който обича гости и с радост ги приютява за постоянно. Няма спор, че в имението се живее далеч по-приятно, отколкото в гората, а оградата, с която е опасно, го прави недостъпно за оркски набези.

Трите момичета пият коктейли и се плацикат в басейна по цял ден, а Ной и Джубал обсъждат най-новите тенденции в квантовата физика в компанията на зелената фея.

Покрай абсента и метафизичните разговори, на Ной му идва гениално прозрение. В момента, в който Джубал налива поредната чашка, Ной възбудено изкрещява:

— Ти си Бог. И наливаш Бог в Бог!

— Дежурната! — провиква се Джубал по навик. От басейна изскача Доркас толкова бързо, че едва успява да си оправи банските. — Това да го запишеш. И после да ми направиш сандвич, ама като на мама, а не като предния път.

— Момичета, колко търпяхме? — впряга се Доркас.

— Твърде много, ако питаш мен — обажда се Джил от басейна.

Двете се приближават до него, хващат го и го хвърлят във водата.

— Искаш ли и ти вѝтре? — обръща се заплашително Тауриел към Ной.

— Ще плаши мен с варела. Мен — с варела! Че аз оттам идвам, бе — отвръща Ной и, олюлявайки се, сам пада в басейна.

Двамата с Джубал се разплуват от кеф. Невъзможно е да ги извадят. Мацките могат само да ги наглеждат от шезлонгите, докато си пийват, доволни от себе си.

— И все пак, всичко е Бог! — провиква се пиански Ной.

Изглежда, че си пие гинкото редовно, защото въпреки тежкия махмурлук, на сутринта си спомня тази мисъл. Концепцията е толкова проста и същевременно авангардна, че в съвсем кратък срок новата религия заема челно място в борбата за душите на хората, а Ной обикаля по света като пътуващ проповедник. Може би и вие сте го срещали.

КРАЙ

Два парсека по-късно, планетата се появява във визьорите. Изглежда синя и много красива. Какво е учудването на всички, когато кацат на добре познатата ни Земя. Явно скоростта на кораба е била свръхголяма, обиколили са цялата вселена и са се върнали в началната точка. Опитват се пак да подкарат кораба, но акумулаторите са паднали и Ной и компания нямат друг избор, освен да останат да чакат потопа. Приятната изненада е козата Белобрадка, любимката на Сим, която се появява от гората и радостно посреща космическите гости.

За късото време до потопа няма много опции за спасение, ето защо Ной пазари майстори да спретнат набързо един бетонен бункер, в който да се укриват. Премини на [50](#).

Грижата за един дракон, колкото и портокалов сок да пие, не би могла да донесе на Ной удовлетворението, което получава, грижейки се за всякакви гадинки. Той успява да овладее природната магия до съвършенство и лекува своите космати приятелчета само като полага длани върху болните им места. Рейки майстори от 17-та степен нагоре ходят при него за консултации, но той ги връща, защото помислите им не са чисти.

И все пак знае се, че да си човек е грешно! Един-единствен порок е останал на Ной — участията в състезания с колесници. Той впряга своите състезателни зайци в шейна и всеки път печели надбягванията. Но и това е до време — Ной започва все по-рядко да се появява сред хората, шейната му ръждясва, а зайците затлъстяват.

Историята за неговото отшелничество се превръща в легенда. Легендата — в мит. А накрая и разни анекдоти изпосъчинили.

И така истинското име на Ной се изгубва в гънките на времето и заради полепналата по него ръжда от шейната всички го наричат Кафявия.

КРАЙ

Едно го Ной мисли — да работи малко, пък да печели много, а то какво става? Скъсват му задника от бачкане и му плащат колкото да не умре от глад. То и бобрите не печелят особено, както се оказва впоследствие. Постоянно забиват пиронче тук, пиронче там, пък те пироните „Кавзаки“ хич не са евтини.

След известно време Ной разбира, че проблемът е в дъските. Стари, изгнили и изложени постоянно под бързата вода на потока — все нещо не им е наред.

— Арбайтен! — строго викат бобрите и макар че Ной не е учил чужди езици, разбира по интонацията какво се иска от него.

— Я! Я! Шнелер, вундабар! — отговаря той и продължава неуморно да чука, реже и пили.

А пък те рядко си надигат бобърските опашки да свършат нещо по строежа. Дай им само да гризат трупи. Ной псува, че се е подвел по сигурното и лесния келепирец без риск. Пък за пиене само вода от потока — мъка не, ами мъка.

— No pain, no gain — заключава философски вътрешният глас.

КРАЙ

Ной започва задочни курсове по операторско майсторство в Магаданския университет, а бобърът Боби се подлага на процедури за избелване на зъбите. Започват само двамата с трийсетсекундни рекламни спотове, снимани на фона на местното блато, защото само там никой не ги притеснява. Вярно, малко смърди, но това не се вижда на кадрите.

Първите месеци Ной и Боби спят в самоделна колиба до блатото, но скоро започват да печелят от реклами в Ютюб, а когато най-забавната им реклама минава милион гледания, фарма компания, пожелала да остане анонимна, им предлага договор. Рекламният

слоган — „Бивърдент, с нейна помощ и най-дебелото дърво ще бъде прегризано за минути“ — става хит, а банковите сметки на Боби и Ной набъбват. Наемат още бобри, строят къща на три етажа в престижен квартал в гората и до нея административна сграда. Започват да правят не само реклами, а и кратки филмчета за Анимъл Планет. Бобърки от цял свят се стичат на кастингите за статистики. Боби е доволен, Ной е още по-доволен, а най-доволен е читателят, че мъката му най-сетне свърши!

край

Докато плуват към конкурса, акулата яко им пили нервичките. Върти се като обезумяла в кръг край тях и час по час пита:

— Достатъчно остри ли са острите ми остреещи зъбки?

Така тримата стигат до открита сцена, където са се събрали много морски твари, а отгоре се мъдри голям надпис „Конкурс за красота“. В този момент Рачо съзира едно женско раче. Няма грешка: раче си е — има си и щипки, и червена хитинова обвивка, и сплескани очички. На Рачо му става малко тъжно за акулата, защото очевидно при тази конкуренция няма как да спечели конкурса. В този момент домино с надпис „За най-красивата“ пада от небето. Акулата и рачето посягат към него като шаферки към букет и все така светкавично си отдръпват ръцете. Доминото е леденостудено! Те се споглеждат злобно, а останалите участнички, не смогнали да се протегнат достатъчно бързо, започват да подмятат неприлични реплики. Рачо се стряска и заднешком тръгва да си ходи, но Ной решава да го играе пацифист. Мисията е обречена на неуспех, когато имаш насреща си подивяла женска тълпа и мистериозно домино. Страстите са се нажежили до бяло и Ной се опитва да ги охлади с доминото. Грешка! Красавиците заподозират опит за измама, мятат въже на врата му и тръгват да го бесят. Последното му желание е да го обеси най-грозната от тях. И понеже Господ го чува, излиза от ситуацията невредим и е жив и до днес. Последните няколкостотин години се подвизава като Дънкан Маклауд.

КРАЙ

Ной и Рачо зарязват разлигавената акула, прегръщат се и с песен на уста продължават към ЖК „Морска Звезда“, улица „Сирена“ №5. А песента звучи по следния начин:

— Аз съм таласъмче, таласъмче, таласъмче.

И после така:

— Аз съм Таласъмчо, Таласъмчо, Таласъмчо.

Всъщност пее Рачо, а Ной само си отваря устата, тъй като не знае текста. Няколко пресечки по-нататък вече го е понаучил, но тогава пък се сепва:

— Чакай малко! Какво таласъмче, нали си Рачо Капитана?

— Такава е песента бе, не ме прекъсвай, че ще объркам думите.

Така и така са спрели, решават да минат през близкия магазин, защото алкохолните запаси на Рачо, макар и разнообразни, може да се окажат крайно недостатъчни. В супермаркета се разразява лек спор:

— Една!

— Две!!

— Две са много!!!

— Една доникъде няма да стигне!!!!

В крайна сметка купуват една репичка и три каси водка и така натоварени се прибират в квартирката на Рачо. Там посядат, затулват първата чашка водка с филийка ръжен хляб, споглеждат се и помълчават щастливи, че са се намерили.

— „Думите служат, за да се улови смисълът, щом като смисълът е уловен, думите могат да бъдат забравени.“

„Да можех да намеря някой, който е забравил думите, за да си поговоря с него“ — допълва идилията вътрешният глас на Ной.

КРАЙ

Ной е достигнал критическата, когато мъжете си купуват Поршета и подгонват балерини. Светът е широк и любовта дебне отвсякъде. Ной моментално си пада по крехкото червенокосо създание, ухаещо на жасмин в рязък контраст с чесновия дъх на Ноевица. Решава, че е време да се ожени за втори път, като се надява междувременно потопът да е удавил бабата и да се мине без бракоразводно дело.

Двамата с Ариел вдигат приказна тридневна сватба, организирана от баща ѝ, за която тя специално си боядисва опашката в бяло и си слага розовите миди с панделки. Тритон е щастлив като покерджия при вида на кент флош и доволно си глади брадата по време на тържеството. Когато не е зает да порка коралово вино, разбира се. Гвардейците с погледи на риби строго следят младоженеца да не избяга, преди да се е разписал, но след като подписите вече са положени, и те се алкохолизират, както си му е редът.

Ариел ражда наведнъж три деца с по два крака, но всеки е във формата на рибя опашка. Това поражда брожения сред народа и пред портите на замъка всеки ден стои групичка протестиращи с плакати срещу ГМО децата. Потресена и дълбоко ужасена, Ариел се опитва да избяга, но нравите на патриархата не ѝ позволяват. Баща ѝ я връща всеки път с помощта на верните си гвардейци и ѝ обяснява как трябва да търпи в името на семейството.

Ной си я прибира обратно (не че има друг избор), но любовта му е прекрачила тънката граница към омразата. Честичко си мисли колко хубаво би си живял като царски зет, ако я няма Червената чума.

— Така ти се пада, женкар такъв — злорадства вътрешният глас.

КРАЙ

При вида на Тритон Ной си вдига гащите, връзва ги с конопено въже и запращва към залеза, сам. Морският цар изпраща гвардейците по петите му, но Ной е по-бърз и макар че въжето се развързва и панталоните се омотават около краката му, с рязко движение остава само по боксерки и продължава да плува към свободата. Неслучайно, преди да се пропие, е бил олимпийски шампион на 10 километра.

По-късно научава, че Ариел е родила тризначета с риби опашки вместо крака. Възмутен от падението ѝ, Тритон я изпъжда от двореца и тя е принудена да проси по плажовете на Тенерифе. Като самотна многодетна майка Ариел едва изкарва на социални помощи. Успява да свърже двата края най-вече защото не трябва да купува обувки на децата.

Ной заживява в океана, но в друго царство, което няма договор за размяна на престъпници с царството на Тритон. Веднъж, когато плува за здраве към местната морска кръчма, Ной среща странно създание — от кръста нагоре — риба, а от кръста надолу — мъж.

— Какво си ти, бе? — чуди се Ной.

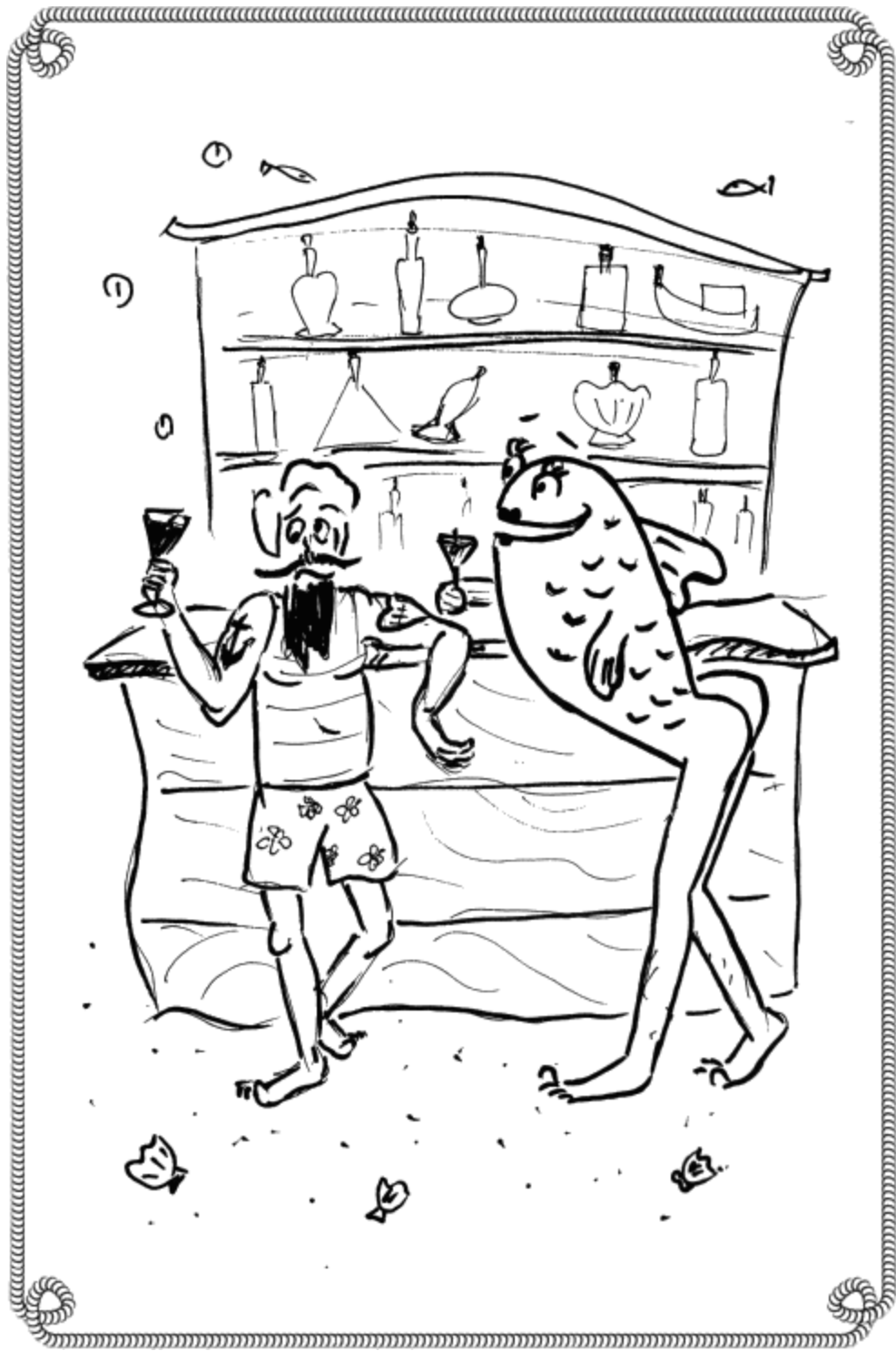
— Аз съм турска русалка — избълбуква създанието.

— Не се ли прави вече всичко в Китай? — разсъждава Ной. — Абе, ако пийна малко, ставаш — все пак решава той.

Създанието се обръща и кокетно помахва с липсващата си опашка. Ной съзира косматия му дирник и стига до извода, че чак толкова не може да изпие, затова решава, че е по-добре да изпържи и изяде гаврата на природата. Проблемът с продоволствията се решава, но само за три дни.

Ной продължава да живее като изпаднал алкохолик, а психологическата травма от дирника на русалката го прави перманентно импотентен.

КРАЙ

— Тая няма да я бъде! — отсича Ной и трясва чашата в масата.

— Стража! — Тритон вдига ръка и иззад колоните изскачат гвардейци, които повеждат Ной към тъмницата.

„Влажно, влажно, колко пък да е влажно?“ — казва си Ной успокоително и захърква на пода. Като се събужда, открива, че в ъгъла има нар, постлан с меки водорасли. Това е то да си VIP. Вярно, че в другия ъгъл се е сврял уплашен шаран, но влагата не притеснява Ной, поне докато има достатъчно хапване и пийване.

„А режимът в тъмницата никак не е зле“, признава Ной седмица по-късно. Хранят го по три пъти на ден — кеф ти скариди, кеф ти паламуд. Ной отдавна е забравил, че Шефа е забранил скаридите, но Тритон вижда доста зор, докато го научи първо да ги бели. Битовите условия също са готини — собствена плазма 54 инча за латино сериалите, сателитен нет за порното в дните, когато Ариел не му идва на свиждане и мини фитнес салонче с гладиатор и някакъв уред — нещо средно между апарат за основните асани и машина за стречинг.

Тъй като хората с крака са рядкост в подводното царство, скоро включват килията му в туристическите обиколки и слагат отпред табела „Не хранете трола“, която по-късно след като той успява да си извърънка голямо количество коралово вино от посетителите, променят на „Не поете трола“.

— Това е Хомо Сапиенс Педес, който обитава сушата, или около една четвърт от земната повърхност — обясняват младите екскурзоводки, но бързичко извеждат групите, щом забележат, че експонатът точи лиги по тях.

— Някои прекарват целия си живот в робство и дори не осъзнават това, а други доброволно се свират натясно срещу порцияка храна и са доволни, че са продали свободата си — заключава философски вътрешният глас на Ной в един рядък момент на трезвеност.

КРАЙ

Краката го повеждат към дясната врата и преминават отвъд. За миг Ной се замисля дали да не се върне, но в този момент вратата се захлопва и той остава сам напред сред мрака. Стои в тъмнината, докато очите му привикват. Някъде напред се процежда червеникаво сияние, към което Ной бавно поема. Тунелът се разширява и не след дълго Ной се озовава в широка зала, в центъра на която стои невиджано чудовище. Високо е над три метра, с пламтящи очи, остри шипове по ръцете, гърба и тежката опашка. А два завити рога увенчават главата му като корона.

— Diabolos — кой знае защо на латински промълвява Ной.

Чудовището го чува и бавно тръгва към него. Пламтящите му очи се впиват в Ной и той вцепенен очаква своята съдба. Спасението идва неочаквано. Силен вик „СПАРТААААА“ раздира тишината на късове и малко преди Diabolos да достигне Ной, пред чудовището се изправя воин в бляскави доспехи и меч във всяка ръка. Той се бори достойно, но постепенно започва да губи сили и след поредната размяна на удари единият му меч издрънчава на пода. Импулсивно Ной грабва оръжието и на свой ред напада! Атаките се сипят от две страни и Diabolos не успява да се справи с вихрушката от удари, която Ной и непознатият воин му нанасят. По тялото му зейват широки рани и виждайки, че губи битката, чудовището се обръща и побягва. Но мечовете го достигат, разсичат задните му части и то напуска полесражението с вой.

— Мечове в гъза — задъхвайки се от битката извиква воинът.

— Мечове в гъза — като ехо отвръща и Ной.

— Последвай ме — обръща се непознатият към Ной — отиваме към кристалната градина.

Преди Ной да успее да запита къде е тази градина, цветен вихър го обвива и той се озовава на прага ѝ, а от спътника му — ни следа. Там го очаква старец в сияйни бели одежди. Дълга бяла коса и бяла брада обграждат лицето му.

— Здравей, Ной. Прекрачи прага на моя дом с добро. Аз съм вълшебникът Сиян и те приветствам с добре дошъл.

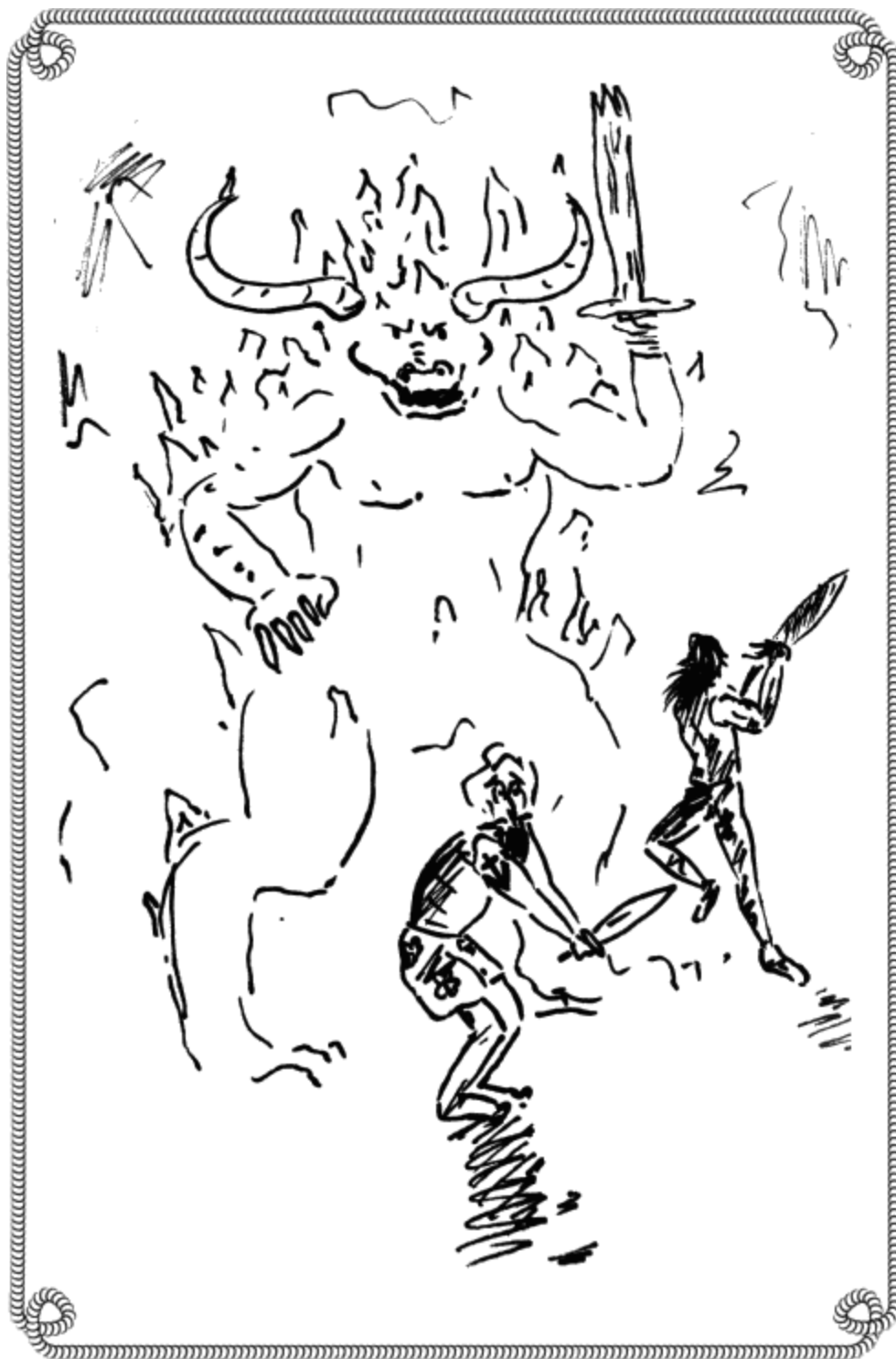
Гласът е нисък и мелодичен, вълшебен в самото звучене. Но дали можеш да му се довериш?

Ной е чувал, че Сиян броди облечен в сиво, докато Агамор, въпреки черната си душа, предпочита белия цвят. Е читателю, кой според теб стои пред Ной?

Ако мислиш, че това е Агамор и влезеш в битка с него, премини на епизод [44](#).

В противен случай те очаква среща със Сиян на [45](#).

Ной не гори от желание да се бие в хиляди битки, а още по-малко — да си загуби главата. Мъртвите не пият вино, нали? Затова той смело прекрачва през лявата врата и се озовава... в гардероб. „Силничък е този коняк“, мисли си Ной, докато си проправя път през палтата от еко кожа, но воден от интуицията си, някак си намира изхода. Излиза в заснежен лес, а когато се обръща назад, от гардероба няма ни следа.

Няколко часа по-късно, докато с усилие си проправя пъртина, мисълта за нещо сгряващо дълбае в мозъка му като зъболекарска машинка. Лошото е, че никъде не вижда ни следа от човешко

присъствие. Поне до следващия хълм, където се натъква на стъпки, отпечатани в снега.

— Щом има стъпки, значи има хора, а щом има хора, значи има вино — обнадеждава се Ной и бързо тръгва по следите.

Още няколко часа по-късно ентусиазмът му е понамалял, а щом следите от един чифт обувки стават на следи от два, съвсем се спихва:

„Въртя се в кръг“ — мисли си Ной.

„Скиори“ — мисли си Щирлиц.

Всъщност последното си го мисли вътрешният му глас, но щом се сеца за Щирлиц, Ной спира и обмисля ситуацията. Харесва му и я обмисля пак. После се плесва по челото и изважда от джоба на шинела си компас, хвърля осемстенно зарче и тръгва в посока изток-североизток.

Зарчето никога не греши и съвсем скоро тънка струйка дим ощастливява Ной. А знайно е, че няма дим без огън. До горящ мангал се е разположил възрастен човечец с дръпнати очи и дълга плитка. Още щом зърва Ной, му се усмихва, казва му нещо от сорта на „Коленичиуа“ и му предлага чай. Нощта пристъпва тихо и чашата горещ чай се отразява много добре на Ной. След като се освежава и постопля, забелязва, че човечето е станало и му прави знаци да го последва. Миг преди да тръгне към него, мярва с периферното си зрение неонов надпис, от който се чете само думата WOOD.

Дали да тръгне след стареца на епизод [43](#), или пък да тръгне към светещия надпис на епизод [41](#)?

Макар че чаят е добър, Ной би предпочел малко винце. А легендите за Hollywood са достигнали даже и до неговия затънтен край, де трамваи не звънят и реклами неоновии няма. Светещият надпис го привлича като лампа нощна пеперуда.

Какво е разочарованието на лирическият герой, когато не в бленуваната Света гора се озовава, а в лес тъмен на попрището жизнено в средата. А вместо от загорели мацки по бански, е посрещнат от парцалива компания, водена от шишкав монах с излиняло конопено расо.

— Отец Тък, на вашите услуги — представя се отчето.

— Ной — покланя се нашият герой.

В този миг Тък го трясва по главата с тояга. Да е друг на неговото място, щеше да подбели очи и да бъде обран и изоставен гол като пушка в гората, но Ной има опит в уличните схватки. Започва да пада, но пропуска земята, издига се нагоре и от няколко метра се стоварва върху ококорения монах. След това му взема тоягата и го набъхтва едно хубаво. Останалите гледат смаяно и не вярват на очите си. Всички знаем, че той, боят, изгражда, така че Ной печели респекта на разбойниците и те го приветстват като свой главатар.

Така Ной заживява с веселата дружинка, обира богатите по пътя, докато сам става богат, и печели изборите за шериф с пълно мнозинство. А бедните, ще се запита някой?

— Да го духат бедните — цинично завършва приказката вътрешният глас на Ной.

КРАЙ

Поздравления, читателю! Ти достигна скрития епизод на тази книга-игра. В него ще ти бъдат разкрити тайните на Живота, Вселената и Всичко останало. Но тъй като винаги има риск да си попаднал тук съвсем случайно, а тези тайни са само за посветени, информацията ще бъде поднесена в хомеопатичен вид. Как се извлича съдържание — то от такъв текст, се изучава дори от адепти от най-ниско ниво, така че това не би трябвало да те затрудни.

	Я	о	к
с	w		е
	р		G
ψ	ц	l	ъ
	α	7	з
	т	理	空
	м		θ

Ной прави няколко крачки след стареца и потъва в непрогледна мъгла.

— Затвори очи — чува Ной глас. — Остави краката ти да те водят. Те знаят пътя по-добре от ума ти.

Ной го послушва и се оставя на тялото си. Съзнанието отстъпва назад. Вътрешният диалог е прекратен. От прехода в полусънно състояние го изважда удар с чепата дряновица по главата.

— Събуди се! Как очакваш да научиш нещо за стрелбата с лък, докато спиш!

Ной отворя очи и потърква объркан надигащата се на челото му цицина. Оглежда се — планините вече не са планини, нито реките — реки!

— Ебаси прехода от Кастанеда към дзен — обажда се вътрешният му глас.

— Ти да мълчиш — първа го с тоягата вътрешният глас на Учителя.

Ной е стъпил на ръба на света. Под краката му зее дълбока пропаст, а две мишки — черна и бяла гризат ягодки. Към него пристъпва бавно величествен бял тигър. Ной сваля лъка и се прицелва внимателно.

— Това е богинята Куон, глупако, не стреляй — изпищява вътрешният му глас.

В този миг Ной се ПРОБУЖДА. Кундалини запрепускава по енергийните му канали, спъва се няколко пъти, но всеки път се изправя, разтърква ударените места и продължава. Планините отново са планини, а реките — реки. САТОРИ!!!

— Умът ти се движи — връща го в Майя старецът.

— Природата не търпи застой. Даже дърветата се движат! — сопва се Ной.

— Ще ти кажа аз кой е дърво! — изревава старецът.

КРАЙ

— Бяла е косата ти, старче, и светли са дрехите ти. А думите ти звучат омайно, но отрова крият в себе си те — надига меч заплашително Ной и пристъпва към Агамор.

— Свали оръжието, неразумни човече!

Гласът е повелителен.

— Спри, защото това ще е последната ти грешка!

— Спартаааааа — опитва се да ревне Ной като непознатия воин, но не му се получава толкова убедително. Агамор вдига жезъла си и започва да реди магически слова:

— Номинура дамнекси хумане. Преципицио Ной! Преципицио!

Ной се вцепенява, а гласът на Агамор се засилва:

— Финалис регнориум Нойи! Дамнатум! Преципицио!

Жезълът на магьосника проблясва с бяло сияние и светкавица се впива в гърдите на Ной. Той пада на колене и се обръща към Бог с гореща молба да му помогне в неравния бой. Още една светкавица го удря, но той не я усеща, защото над него слиза сам Архангел Гавраил с огнения си меч. Промяната в Ной е осезаема — той се изправя, вдига отново меча си за битка, а по стоманеното острие пробягват езичета от безпльтен синкав пламък. Ной отбива няколко светкавици и напредва неумолимо към магьосника. Усеща как пръстите на Гавраил се впиват в рамото му и чува неземния му глас:

— Бъди готов. Дошло е времето за решителния удар.

Времето спира своя бяг. Синкавото острие на меча се стрелва, покосява Агамор и всичко свършва.

КРАЙ

Ной пристъпва към вълшебника. Косата му е бяла като лански сняг, сияйно бяла е дрехата му, сякаш прана с Ариел. А очите — очите пронизват с ясен поглед и сякаш виждат най-съкровени тайни на хората. Разкъсван от изумление, радост и страх, Ной стои безмълвен. Той знае, че е по-добре да мълчи и да го мислят за глупав, отколкото да проговори и да разсее всяко съмнение. И все пак тишината се проточва тъй дълго, че най-после Ной не издържа.

— Сиян! — прочиства гърло той. — Чувал съм толкова много за теб и сега се радвам, че те намирам.

— Сиян — повтаря старецът, като че дири в избледнелите спомени отдавна неизричана дума. — Да, това бе името.

— Сиян! Но ти си в бяло от глава до пети! — недоумява вътрешният глас на Ной. — Помислих си, че си Агамор!

— Да, сега съм бял — кима Сиян. — И всъщност не ще е грешка да се каже, че наистина съм Агамор — Агамор такъв, какъвто би трябвало да бъде. Но стига за мен. Разкажи ми за себе си. Как стигна дотук, с какво се пребори и от какво не си доспивал. Защото аз, макар и да виждам безброй далечни неща, често не съзирам най-близките. Разказвай.

Сиян сяда удобно на земята, натъпква лулата си с пушилист и се приготвя да слуша.

КРАЙ

Светлината става все по-ярка и по-ярка, докато накрая преминава границата на абсолюта и се превръща в мрак. Мрак, който обгръща Ной и го лишава от всичките му сетива. Exit light, enter night дето се вика. Ной няма уста, а иска да крещи. А иска да крещи, защото светлината отново се появява и пред лицето му се мярка грозно пипало осяно с миниатюрни вендузи. Противното извънземно, на което принадлежи израстъка, е с огромно пъпчиво туловище, десетина пипала и два грозда очи на буцата, която може да мине за глава. Очите са сини и много красиви.

— Можеш да си мислиш за мен като ЗДГЛРЕГЪМАЕВЛОЖСМДО, така или иначе името ми е непроизносимо на твоя език — гласът говори директно в главата на Ной. — Не ти мисля злото, успокой се.

Ной е чувал, че при телепатия човек не може да лъже, затова се кротва. Така или иначе няма друг избор, овързан е с въжето отвсякъде и не може да мърда.

Постепенно нещата се изясняват — ЗДГЛРЕГЪМАЕВЛОЖСМДО го е отвлякъл с идеята да го изучава. Но енцефалограмата, която му прави, показва сериозна активност само в две части от мозъка му — тази, която отговаря за секса и другата, за алкохола. Така Ной прекарва остатъка от живота си обграден от всевъзможни мацки и питиета. А това, че и пиенето и жените са синтетични, не е никакъв проблем за Ной, тъй като той никога не узнава тази незначителна подробност.

КРАЙ

Медузата е около седем фурлонга в диаметър, а трептящите ѝ пипала достигат десетки чейна дължина. Тя гребе с тях в небето, но напредва толкова бавно, че за страничния наблюдател изглежда неподвижна. Когато Ной я заглежда по-внимателно, установява, че пипалата ѝ всъщност са гигантски спагети.

— Е те такава животно нема — обажда се възхитено Ной.

— Нищо общо няма с лоса — съгласява се вътрешният му глас.

Ной знае първото правило: „Спазвай необходимата дистанция“. Ето защо остава във водата като мълчалив наблюдател, за да даде на медузата достатъчно време да го опознае. Проблемът идва оттам, че никой не е дефинирал колко точно е достатъчното време. Върху Ной ляга отговорност, каквато не е и сънувал. Той може да стане първият посланик на човешката раса и извънземните цивилизации. На няколко пъти се опитва да се приближи малко, но тогава вътрешният му глас се намесва авторитетно:

— Помни Главната директива! Да не изплашиш медузата!

Внезапно морето се разбушува и водата му се оцветява в кърваво червено. Воден от вроденото си любопитство, Ной отпива глътка и не може да скрие възторга си — Асеновградски мавруд резерва от 2004-та. Медузата също се спуска надолу, едно от пипалата ѝ се удължава и достига Ной. Сякаш голяма и тежка ръка го погалва грубо, вероятно медузата се опитва да покаже дружелюбие. Ной потъва във водата и след малко се появява на повърхността захапал картофено кюфте от месо. Пипалата нежно го обвиват и той се заиздига нагоре, преглъщайки последната хапка с глътка вино. Човешката раса става за него все по-далечна, родствените връзки — все по-слаби. Той е избраният да осъществи контакт между хората и Бог. Осъзнал съдбата си, Ной изпитва мрачна гордост от своята уникална самотност като Първи пророк на Спагетеното чудовище.

КРАЙ

Работниците са вкиснати, защото Мосох се е позовавал на женевската конвенция и ги е накарал да работят по бункера без пари. В резултат на което задигат мартинито на Ной и отиват да си пият на Сен Мартен. За капак на всичко, Киро, познат повече като Чепа — връзката им с дървената мафия — иска по пет жълтици на кубик отгоре плюс 30% за ускорена поръчка. Ной псува цял ден, трезвен за пръв път от доста време насам, а на всичко отгоре дъждът започва да вали все по-силно. Домочадието не се вижда никакво, дори Мосох се е покрил. Накрая все пак сметките са уредени и работниците се връщат на обекта, но успяват да изпокрадат част от дъските, замествайки ги с какви ли не боклуци. Завършеният бункер се клати подозрително и при най-слабия повей на вятъра, но на Ной вече изобщо не му пука. Прибира се и хлопва вратата, което разтриса цялата постройка. Ной започва да се чуди дали ако това архитектурно чудо беше построено изцяло над земята, нямаше вече да се е срутило от собствената си тежест.

В това време откъм близката гора пристига Добрият Сив Вълк, пеейки си:

*„He built his shelter from what he garbage picked
mostly made up of old cans and sticks.
Then one day he was cranking out Bob Marley
and along came the wolf on his big, bad Harley.“*

Домочадието, начело с Ноевица и с Мосох на опашката, се втурва към бункера, мъкнейки със себе си и козата Белобрадка. Ной се опитва да се залости отвътре, но жена му удря здрав юмрук на вратата и тя пада от пантите си.

Натъпкват се всички вътре, като подпират енергично вратата. Вълкът духа ли, духа, но нищо не се получава. След което се

премества от другата страна на бункера и кихва срещу стената, а тя пада, заедно със съседните две.

Домочадието остава да подпира още малко, докато се освести какво се е случило.

Ной отваря сръбския разговорник, за да спомене работниците с добро и с някой и друг възпитателен шамар изпраща Мосох да ги търси да си оправят работата, а пък вълкът избягва, щом зърва Ноевица.

Отиди на [50](#).

Ной напруга всичките си сили и с няколко мощни загребвания настига подводницата. Почуква на илюминатора на спалнята и там се появява разрошената глава на Урсула. Тя бързо се ориентира в ситуацията и операция „Спасете Ной“ е доведена до успех.

Планираната от родителите на Урсула грандиозна сватба на северния полюс се проваля, защото навалицата от пингвини притеснява Ной и той в последния момент се спасява с бягство. Урсула все пак изчаква няколко месеца, но нейният герой е все по-наясно със себе си. Освен всичко останало, той успява да победи и зависимостта си от алкохола и така влюбените гълъбчета стигат Южните морета и там сключват граждански брак със скромна церемония.

Дните минават безметежно, но бракът на Ной не е точно това, което е очаквал. Един слънчев следобед той отива сам на плажа, докато Урсула се опитва да проведе международен разговор с майка си. За случилото се на плажа историята мълчи, но фактите са, че след като Ной се прибира в наетото бунгало, той сваля мокрите си плувки, облича си смокинга, вади Люгера от куфара и пуска един гъвкав куршум в главата си.

КРАЙ

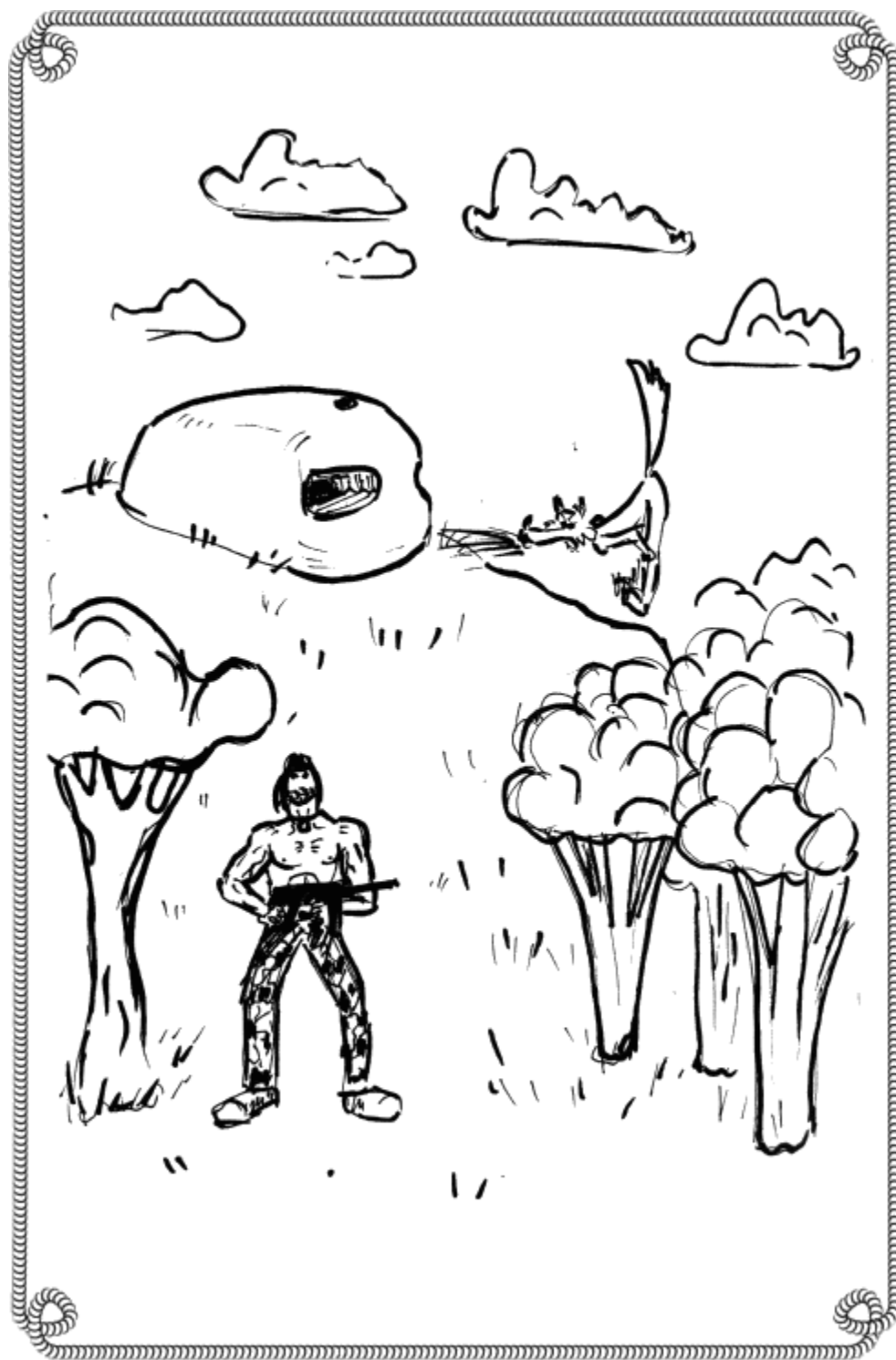

Работниците бачкат като никога, макар че някъде мистериозно изчезват Белобрадка и триста литровата бъчвичка с винце. Изкопът за основите е разширен в срок, само че вместо да излеят бетона на място, се налага да домъкнат отнякъде готови панели — няма технологично време за съхнене, навън вече плющи сериозен дъжд.

Всички са се прибрали на сухо, когато от близката гора пристига Добрия Сив Вълк, пеейки си:

*„A tri-level mansion, Hollywood Hills
daddy’s rock stardom, paid for the bills
and then one day came the old house smasher
The big, bad wolf, the little piggy slasher.“*

Стига до бункера, почесва се по сивата муцуна и се опитва да го издуха. Обаче вместо това го издухва. От същата гора изскача Рамбо Силек и разстрелва вълка на място.

Ной и компания пропускат шоуто, тъй като са се скупчили около телевизора и зяпат „Робинята Изаура“, но поредната светкавица гаси тока и го лапа. Вътре става тъмно като в... бункер и в един момент Ной усеща, че вече е сам. Помирисва липсващите деца и остатъчния чеснов

дъх на жена си и нещата полека му се изясняват — сигурно са излезли през комина, казва си той.

Изведнъж нещо навън страшно зафучава и тежък предмет се стоварва на милиметри от изтерзания му череп. Миризмите и шумовете внезапно изчезват.

— Върви към светлината — казва вътрешният му глас.

Ной решава да се довери на вътрешния глас, който понякога му дава и полезни съвети и тръгва към светлината — на 54.

„Абе, каква ти светлина, тука е бункер и съм на сигурно място“, казва си той и си остава на тъмно — на 55.

Ной изпада в тиха ярост. Домашните му знаят, че в такива моменти не е добре да са около него и безшумно се отдалечават. Тихата ярост клокочи и става все по-шумна и по-шумна.

— Бибип бибибип бип. БИбип БИБИбибиббип. БИБИБИП!!!

— Погледни на епизод **87** — прекъсва изблика му вътрешният му глас.

— Ама то такава — обърква се Ной — имаме само **57** епизода.

— Не тук, бе абдал, — това определено е грубо и си плаче за бан. — Епизод **87** на Самсон имам предвид.

Ной поглежда и в следващия момент вече пори вълните на океана, възседнал могъщия Левиатан. Корабът, макар и набрал преднина, се приближава все повече и повече. До Изгубения свят достигат почти едновременно, като морското чудовище побеждава с фотофиниш. Ной скача на брега, а Левиатан му помахва за довиждане с опашка. Целият гняв на Ной се е стопил в адреналиновото преследване, а това, което последва, когато динозаврите слизат от „Абаносовия дракон“ (кога ли са успели да сменят надписа, си мисли нашият герой), надминава и най-смелите му очаквания. Огромните млекопитаещи явно са респектирани от Левиатан и се извиняват на Ной с най-мили думи, като го молят да остане с тях на това прекрасно място. Обещават му да го изберат за несменяем диктатор и директор на водопад. Въобще са толкова красноречиви и убедителни, че Ной махва с ръка и се съгласява.

Зареждат се дни на радост и веселие. Храна има достатъчно, водата на острова е пивка и утолява жаждата по-добре от вино, а слънцето грее еднакво за всички.

И те се плодят и множат и живеят щастливо чак до края на дните си. А краят настъпва в неделя призори, когато в тяхното утопично местенце се появява професор Челинджър, избива половината динозаври, препарира другата половина, а Ной се побърква от внезапно сполетялото ги нещастие.

КРАЙ

Ной живее с представата, че ако ти шибнат шамар, трябва да отговориш минимум с ритник. А ако са ти разбили главата с камъни? Възмездието е отвъд възможностите човешки, ето защо той решава да се обърне към Шефа. Прекарва следващите дни на пост и молитва. Сам в гората, без никаква храна и вода, се моли за смърт на динозавърския род. Толкова се е вгълбил в молитвата, че не забелязва околния свят. Не усеща тялото си, загубил е всичко докрай, само душата му е останала. И тази душа се е устремила към Бог и аха-аха да го достигне, когато...

Гущерчето изпълзва кротко от дупката си и поглежда седящия в лотос Ной. За пръв път вижда човек, затова любопитно се приближава към него. Стъпките му отекуват в тишината на гората. Връзката със сървъра прекъсва. Ной побеснява, награвва една камара шишарки и започва да ги хвърля по малкото гущерче с викове „файърбол, файърбол“. В това време в Изгубения свят от небето започват да падат камъни по главите на динозаврите и те уплашени се разбягват към близките пещери. Гущерчето се покрива в дупката си почти навреме. Последната шишарка е метната толкова яростно, че се възпламенява от триенето с въздуха и му опърля опашката. Огромен пламтящ метеорит се насочва към Изгубения свят и дотук с рода динозавърски.

— Обичам миризмата на напалм рано сутрин! — слага край на историята вътрешният глас на Ной.

КРАЙ

Ной послушва внука си, защото е забелязал, че от известно време е станал много печен в избора на сушени треволяци. С негова помощ поръчва слама от Европа по интернет, а на сандъка пише „*ايد انب بيم*“ / *ايد انب بيم*“, което не му вдъхва особено доверие. Явно Мосох е врътнал някаква далаверка с парите.

Докато наблюдава работниците (времето за Мосох тече твърде бавно, за да помага), съмнения започват да тормозят Ной дали сламен бункер е добра идея. Но няколко питиета го карат да забрави терзанията си.

Когато изтрезнява, Ной плаща на работниците и влиза вътре. Заварва там жена си и цялото домочadie, което предвидливо се е върнало, докато той се е въргалил пиян-залян в лозята. Старата чанта му крещи как може да е такова прасе, а от гората изскача Добрият Сив Вълк с песен на уста:

*„Then one day
Jammin' on some chords
along came the wolf
knockin' on his door.“*

И наистина, вълкът се надува, и надува, и надува, а после започва да духа, сламата се разхвърчава навсякъде, а в голата дупка остава Ной с домочadiето и козата Белобрадка. Ноевица хваща гьостерицата и подгонва вълка, а Ной псува бункера на майка и вика пак работниците, за да му построят дървен. Очаква те епизод **48**.

Светлината непоносимо дразни очните му дъна, докато Ной постепенно губи зрение и припада. Когато идва на себе си, установява, че се намира на остров, построен от боклуци и метални отломки.

— Ей, клошарите, да имате нещо за пиене? — провиква се той към обградилата го тълпа.

— А ти да имаш ценни задморски артефакти? — отговоря му някаква парцалива бабка.

Без да му оставят време за реакция, местните го преджобват и намират малко кал, която гледат с благоговение. Част от тях пък му ровят из ушите и цъкат одобрително, нищо че там намират само ушна кал.

Подхвърлят му някакво наполовина пълно мръсно шише и си заминават с вещите му.

Ной се просълзява от щастие (и облекчение, че са го оставили на мира) и гаврътва бутилката на екс, а като се събужда, е раздразнителен и островът се върти пред очите му. След като на няколко пъти цопва в лагуната, най-накрая намира парцаливата бабка (всички бабки там са парцаливи, но само тази прилича на Ноевица).

— Ама, хлъц, то, хлъц, свърши — ръкомаха той и размахва шишето пред физиономията ѝ.

— Няма стока, няма пиячка — ухилва му се бабата с единствения си зъб и го подминава.

От мъка Ной се плъосва във водата и остава да се въргаля там, до пълно изтрезняване, но пиене така и не се появява.

Ной остава да живее на атола, защото е затворен във времева крива и няма къде да ходи. Успява да изкарва колкото за прехраната си, но алкохол за него няма, и той заживява самотен и нещастен.

— Разказах ли ти играта, алкохолик мръсен! — приключва историята вътрешният му глас.

КРАЙ

Тъмно е, също както преди, но миризмата на Ноевица вече се е разнесла. Вместо това, вътре си мирише на истински бункер — мухлясал и доста задушен. Ной се опира на стената и напипва нещо влакнесто и влажно. Дръпва ръката си и я изтрива гнусливо в робата си, но после си променя решението и започва да изследва релефа. В един момент напипва коса, мека и дълга, от което внезапно му идва мерака. Явно Шефа пак се е погрижил за мен, мисли си той доволно. После обаче ръката му напипва и брада и Ной светкавично отскача назад.

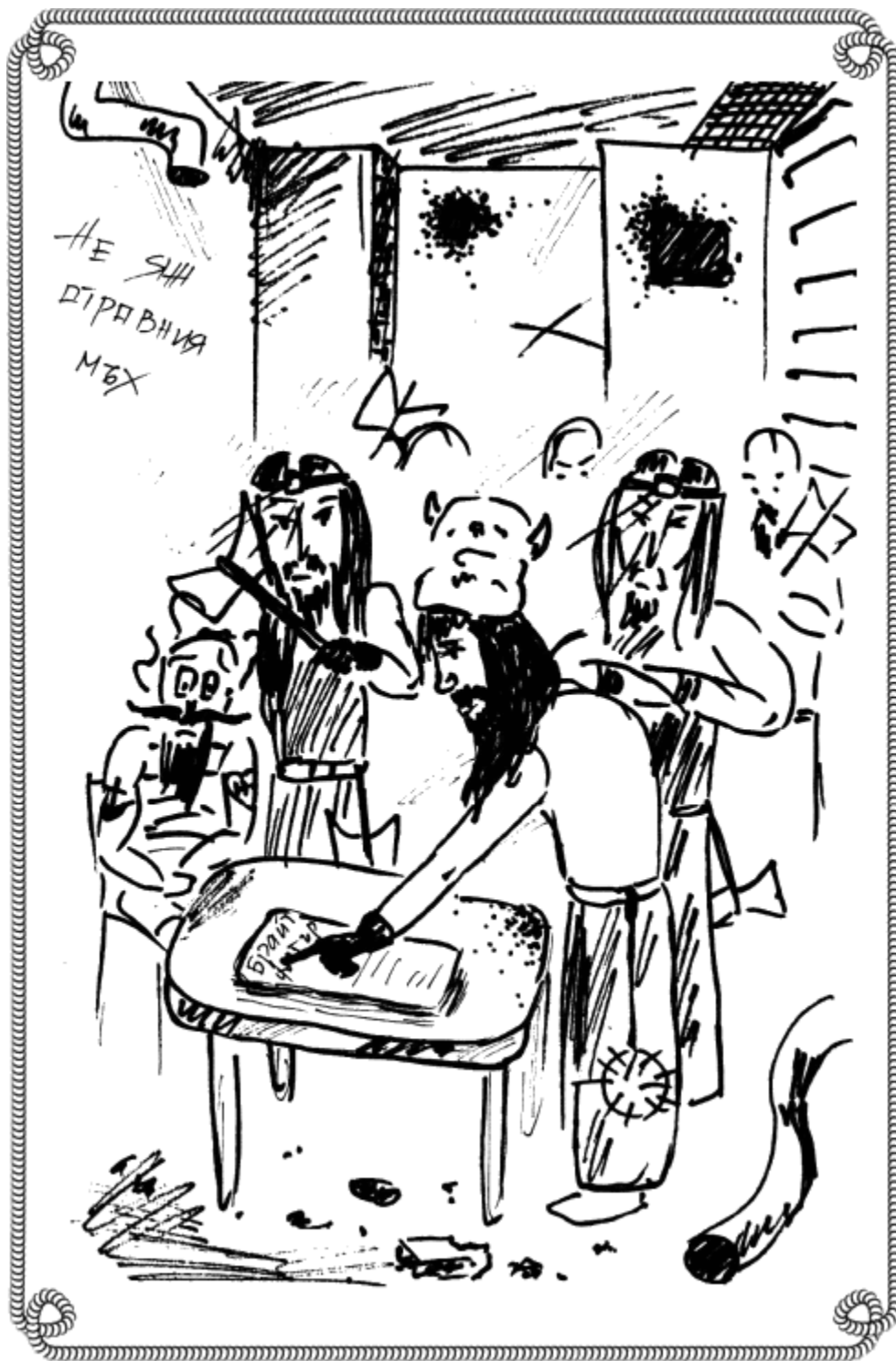
— Ти пък какво си? — учудва се той.

— Аз съм шефчето — отвръща тих глас.

— А това е „Брайт Фючър“ — допълват още няколко гласа. Ако се съди по тембъра, един от тях може и да е женски, но другите твърдо не са.

Ной определено не е очаквал такъв развой на събитията.

— Какво ще ме правите? — пита той.

— Мутант — хили се шефчето. — Ще ни станеш рекламно лице.

След което някой се сеца, че не е лошо да огледат жертвата, преди да залагат на нея. Един от присъстващите светва челник и Ной

забелязва, че слухът не го е излъгал — само едно женско, останалото е коч-компания. Изглеждат въоръжени и опасни.

— Идеален е — заключава шефчето с брадвата след огледа. — Сандро, прочети му правата.

Докато маскиран като орк тип също с дълга коса му чете правата, някой фалшиво пее:

*„Брадвата, брадвата, брадвата пада
върху всяка глава.“*

А шефчето гледа лошо. Това убеждава Ной да подпише договора без дори да го погледне. След това все пак го прочита и установява, че няма да му е толкова зле — ще го развеждат по панаири, където той само ще гледа лошо посетителите, а в замяна ще получава контрабандно узо и ласки от загорели фенове. Ной се навива да стане рекламно лице на „Брайт Фючър“ и заживява в Яфисо през 2015-та година.

край

Какво пък, ако ще е кораб, поне да може да лети, мисли си Ной и хваща теслата в дланта си челичена. Въпреки че не разбира нищо от астрофизика и инженерство, с помощта на теслата и вълшебната думичка, за няма и седмица построява космически кораб. Обшивката му е ванадиева, илюминаторите — от прозрачни диаманти, двигателят е корпускуларен и позволява скорости до четири пъти над светлинната, а за доброто настроение на пасажерите се грижи оркестър „Кристал“.

Ще го кръстя „Спутник“ мисли си Ной, докато разбива празна бутилка от космоуиски в кърмата му. Така де, няма да хаби пълна бутилка за глупости. На другата сутрин Ной събира родата и целокупно се натоварват на „Спутник“. Ноевица развълнувано отброява секундите преди излитането, напрежението нараства, но след отброяването на нула нищо не се случва.

— Така си и знаех — мърмори тя — един прост космически кораб не можеш да построиш. Ама тя мама хубаво ми приказваше навремето! Ах, защо не се омъжих за Пища Хуфнагел!?

— Трай ма — скастрия я Ной и се мушва в машинното.

След няма и минута излиза от там леко ядосан, но все пак доволен и стиска някаква животинка за врата.

— Маmicата му и никса. Прегризала е кабелите.

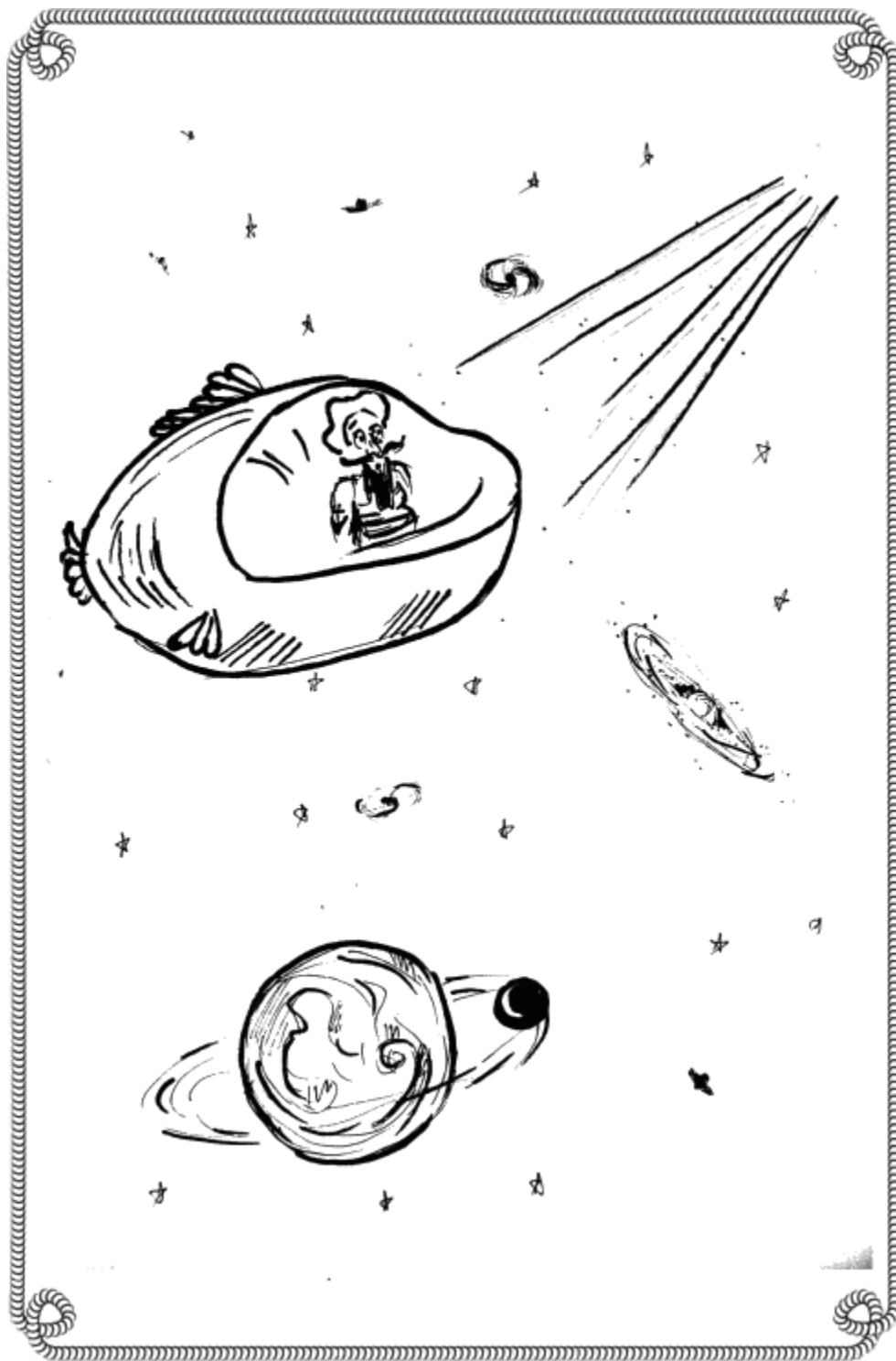
След като аварията е отстранена, корабът все пак излита и навлиза в хиперпространството. Земята така или иначе е бита карта и бордовият компютър автоматично насочва кораба към най-близката планета с условия на живот близки до земните.

— Летете направо и след два парсека завийте рязко надясно, за да достигнете крайната цел — обажда се без нужда астронавигаторът.

В този миг пилотската кабина е пронизана от мистериозен лъч светлина. Дали Ной да продължи към крайната цел, където да си изкопае един бункер и да живее щастливо на епизод **30**, или пък да види що за светлина е тази на **46**.

Това, което се случва сетне, остава в историята като битката на петте армии. Бронтозаврите повеждат стройна редица динозаври в атака, а Ной и неговите люде се барикадират на кораба и обстрелват нападателите с прашки. Никоя от страните не може да вземе надмощие, но патовата ситуация се променя, когато от вражеския лагер се чуват виковете:

— Птеродактилите! Птеродактилите идат.

Летящите твари са толкова много, че крилата им закриват слънцето и битката продължава на сянка. И приключва доста бързичко, когато защитниците на кораба биват обсипани от камъни с всевъзможен калибър.

— Камъните падат, падат от небето — подхваща веселия мотив нестроен динозавърски хор, а хората един по един излизат от строя.

* * *

Ной се свестява, а главата го цепи повече от допустимото за нормален махмурлук. Далеч на хоризонта самотен кораб се белее, а курсът му е насочен право към Изгубения свят.

Вариантите пред Ной не са безкрайни — може да се опита да последва динозаврите на епизод [51](#) или пък да види дали след понесените щети потопът няма да се отложи на [52](#).

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.